

РЕШЕНИЕ

№ 3753

гр. София, 04.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-9 СЪСТАВ, в публично заседание на седми май през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Мария М. Запрянова

при участието на секретаря СИМОНА Н. И.А
като разгледа докладваното от Мария М. Запрянова Гражданско дело № 20221100113662 по описа за 2022 година

Страни в производството са ищецът Я. И. З. ЕГН *****, гр. София, ж.к. „Гео Милев“, ул. *****, и ответникът Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. Витоша №2.

Ищецът твърди, че е син на И. З., като последният е основател на „Изамт - ЕТ И. З.“, което през септември 1994г. е трансформирано в „Изамет ЕООД - Първа частна асансьорна фабрика“. В исковата молба се сочи, че години наред ищецът помага в бизнеса на баща си. Впоследствие отношенията между ищеца и неговия баща сериозно се влошават като през 2017г. И. З. периодично сезира органите на МВР и Прокуратурата с множество сигнали и жалби срещу ищеца във връзка с търговските и семейните им взаимоотношения.

В исковата молба се сочи, че в интервю в първия епизод на журналистическото разследване на неправителствената организация „Антикорупционен фонд“, озаглавено „Осемте джуджета“. И. З., който, както беше посочено, през 2017 г. и 2018 г. безуспешно иска съдействие от прокуратурата за разрешаване на търговско-правния си конфликт с ищеца, започва да търси „вътрешен“ за системата човек, който, без оглед на средствата, да възстанови изплъзващия се контрол върху бизнеса му. В тази връзка И. З. заявил във въпросното интервю, че на 27.06.2019 г., в софийския

ресторант „Осемте джуджета“ се срещнал с П.П. - бивш ръководител на Столичната следствена служба и настоящ адвокат, който ползвал ресторанта, охраняван от частната охранителна фирма „Делта Гард“ и от полицейски автомобил, като свой офис. В този смисъл ищецът твърди, че П. поддържал близки контакти с лица, заемащи висши държавни длъжности, благодарение на които И. З. искал да навреди на ищеца като го изолира от всякаква търговска дейност, свързана с асансьорния бизнес.

Ищецът заявява, че след описаната среща между баща му и П.П. и във връзка с опитите на баща му да го отстрани от семейния бизнес в 23.15 часа на 17.07.2019г. е привлечен като обвиняем затова, че: „1. За времето от неустановена дата през месец януари 2017 г. до 17.07.2019 г. в гр. София и на територията на страната е участвал в организирана престъпна група - структурирано трайно сдружение на повече от три лица, съставено с цел да вършат съгласувано в страната и чужбина престъпления по чл. 253 от НК, за което е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, с участници П. И.а З.а - Б., М.А.Б.Р., К.Ю.Х., И. И. А.Д. и Ю. Г.а З.а, като групата е създадена с користна цел (получаване на доходи от престъпна дейност) и с цел извършване на престъпления по чл. 253 от НК на територията на гр. София и страната - престъпление по чл. 321, ал.3, вр. ал.2 от НК. 2.

На 20.06.2017 г. в гр. София, заедно с П. И.а З.а - Б., М.А.Б.Р., К.Ю.Х., И. И. А.Д. и Ю. Г.а З.а, с цел да принудят И. Г. З. да се разпорежи със свое право (да прехвърли на П. З.а - Б. 40 % от притежаваната от него филма „Изамет 1991“ ООД) го заплашили с противозаконно действие с тежки последици за него (казали му, че ще го унищожат икономически и психически) като деянието е извършено от повече от две лица и от лице по чл. 142, ал.2, т.8 от НК - престъпление по чл. 213а, ал.2 т.4 и т.5 от НК; 3.

На 08.07.2019 г. в гр. София прикрил произхода и местонахождението на сумата от 550 000 (петстотин и петдесет хиляди) евро, като я депозирал в сейф (банкова касета № 1104) на името на Ю. Г.а З.а в банков трезор на банка ПИБ АД - Клон Изток, находящ се в гр. София, бул. „Драган Цанков“ No 37, за които пари знаел, че са придобити чрез длъжностни престъпления, неизгодни сделки и присвоявания - престъпление по чл. 253 ал.1 от НК.

Във връзка с привличането му като обвиняем ищецът релевира, че на въпросната дата - 17.07.2019 г. прокурори от Софийска прокуратура и

маскирани полицаи нахлули в дома на ищеца (където живее с дъщеря си Б.), в управляваната от него фабрика в гр. София и в домовете на негови близки. Като това се случило само ден след като на 16.07.2019 г. съпругата на ищеца е изписана от болница, където на 11.07.2019г. се ражда дъщеря им и по-малко от месец, след като самият ищец е изписан от лечение на бъбречно заболяване. В исковата молба се твърди, че на посочената дата ищецът и негови близки били арестувани. Още в деня на ареста, 17.07.2019г., от дома на ищеца са иззети пари, златни монети, телефони, компютри, документи, автомобили .

В исковата молба се сочи, че ищецът от години страдал от бъбречна недостатъчност, която обаче е овладявана, контролирана и периодично следена като на 25.06.2019г., ищецът бил изписан с указание за планиране на екстракорпоралната литотрипсия (ЕКЛТ), при която, с помощта на специална машина, се произвеждат ударни вълни, които проникват в тялото и разрушават камъните в бъбреците.

Първоначално, с Постановление от 17.07.2019 г., ищецът бил задържан за 72 часа от наблюдаващ прокурор, при което ищецът изрично съобщил на прокурорските органи, че му предстои планирано лечение по повод бъбречнокаменна болест. По отношение на ищеца била взета първоначална мярка за неотклонение „задържане под стража“

Ищецът твърди, че на 05.09.2019 г. е приет в отделението по урология в УМБАЛ „Софиямед“, след неколкочасови „кризисни болки“ като на 06.09.2019 г. е извършено оперативно „трансуретрално отстраняване на обструкция от уретер или бъбречно легенче“, като на 16.09.2019 г., на 24.09.2019 г., на 02.10.2019 г. и на 14.10.2019г. са извършени допълнителни операции. Във връзка със силно влошеното здравословно състояние на ищеца, още на 13.09.2019 г. защитникът му подал молба за изменение на мярката за процесуална принуда като с протоколно определение СПНС изменя мярката за неотклонение в подписа. Впоследствие обаче с протоколно определение от 15.10.2019 г., АСНС отменя определението па СПНС от 07.10.2019 г. и оставя без уважение искането за изменение па МНО „Задържане под стража“.

След съдебното заседание, ищецът бил върнат в „Софиямед“ като докато бил на лечение, лекар от болницата (д-р Велев) споделил с него и с Е.Н., че му е намекнато от ръководството на болницата, че сам лекарят може бъде арестуван, ако не изпише ищеца от болницата, за да бъде върнат в ареста,

въпреки че здравословното му състояние не позволява това. На 16.10.2019 г., около обяд, ищецът бил изписан от болницата, въпреки че бил в нестабилно състояние, изпитвал все по-остри болки от три дни и е с температура, която предходната нощ е била 40 градуса и била придружена с гърчове. Впоследствие е върнат в ареста, но поради получена криза отново бил транспортиран в лечебно заведение.

С протоколно определение от 08.11.2019 г. СпНС изменил МНО от „задържане под стража“ в „парична гаранция“ от 20 000 лева като съдебният акт бил потвърден от горната инстанция. В ИМ се посочва, че до постановяването на цитираното определение на АСНС, въпреки че се бори за живота си и се гърчи от болки, ищецът е здраво заключен с белезници на ръцете и краката за болничното легло. Посочва се, че на 25.11.2019 г. ищецът е изписан от клиниката по урология на болница „Лозенец“ с указания за хронихемодиализно лечение три пъти седмично и регулярен контрол на единствения останал бъбрек от нефролог и уролог.

В исковата молба се сочи, че след като здравословното състояние на ищеца се стабилизирало, в началото на 2020 г. ищецът започва да получава нови заплахи, чрез различни хора, да прехвърли дяловете си в „Изамет 1991“ ООД. През февруари 2020 г. Я. З. ултимативно е извикан на среща в столичен частен клуб „Кохиба“ на ул. „Сан Стефано“ № 22 като по време на срещата препоръчаната на И. З. от П.П. адвокат Д.К. настояла ищецът да прехвърли дяловете си в семейния бизнес до 10.03.2020 г., без да му предлага каквато и да е цена за тях, намеквайки, че само така няма да бъдат застрашени свободата и живота му. Впоследствие, след като даденият от К. срок изтича, без ищецът да е изпълнил ултиматума от него, на 13.03.2020 г. прокурор Д.Д при Специализираната прокуратура, въз основа на събраните още през 2019г. доказателства, коментирани от съдебните състави в производствата по промяна на МНО през 2019г. приема, че са налице данни „за наличие на друга организирана престъпна група, създадена с цел да извършва съгласувано в страната престъпления по член 253 от НК“, а именно престъпление по чл. 321, ал.6 от НК.

В 20:12 часа на същия ден - 16.03.2020 г., следовател С. - В. привлича ищеца като обвиняем за престъпление по чл. 321, ал.6 от НК затова, че за времето от 26.09.2017 г., до края на месец октомври 2017 г., се е сговорил с

А.А.К.-Г., да вършат на територията на страната престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години и чрез които се цели да се набави имотна облага, а именно престъпление по чл. 202, ал.1, т.1 и т.2 от НК.

На 17.03.2020 г. прокуратурата изпраща до СПНС предложение за вземане на МНО „задържане под стража“, като мотивира обосноваването на предположение за извършено престъпление с отделените материали, описани в т. 118. На същия ден е проведено съдебно заседание, на което защитниците на ищеца молят да бъде допусната медицинска експертиза за това дали са възможни лечение и периодична хемодиализа в условията на ареста. Според СПНС, това искане е недопустимо, поради „неотложния характер“ на производството. С протоколно определение СПНС взема мярка за неотклонение „задържане под стража“.

На 18.03.2020г. ищецът е закаран в правителствена болница „Лозенец“ за хемодиализа. Докато е „закачен“ на апарата за хемодиализа, при него отишъл един от адвокатите му в процеса - адвокат Г.С., който заявява, че, за да бъде освободен, трябва да предаде за П.П. още 150 000 евро и да прехвърли дяловете си от „Изамет 1991“ ООД. Ищецът бил заплашен, че в противен случай ще бъде оставен да умре в затвора - щели „да го жертват“ „за назидание на всички останали“. Преценявайки, че този път няма да издържи условията в ареста в тежкото си здравословно състояние, Я. З. склонява да се откаже от бизнеса и от спестяванията си. На същата дата адв. С. подал жалба срещу определението на СПНС от 17.03.2020 г., с което ищецът повторно бил задържан под стража. На следващия ден жалба подава и другият защитник на ищеца. Образувано е вчнд № 137/2020 г. на АСПНС и съдебното заседание е насрочено за 24.03.2020 г.

На 03.04.2020 г. АСНС отменил наложения заповед върху дружествените дялове на ищеца върху „Изамет 1991“ ООД като според ищеца това се случило, за да стане възможно прехвърлянето на дяловете. В самото съдебно заседание от същата дата прокурорът изразил становище, че заповедите трябва да бъдат отменени, тъй като между ищеца и баща му било постигнато „някакъв вид съгласие да продадат или да отчуждят тази фирма на други лица и по този начин да дадат възможност тази фирма да не се унищожава, т.е. да продължава да действа“. Прокурорът подчертал още, че, ако не били съгласни

с искането за вдигане на запора, наблюдаващите прокурори по делото биха изразили изрично отрицателно становище.

На 22.05.2020 г. мярката за неотклонение „домашен арест“, била променена на „парична гаранция от 5000 лева“. В исковата молба се твърди, че в описаното интервю бащата на ищеца споделил, че през януари 2020 г. П. отново го извикал в „Джуджетата“ и ултимативно заявил, че е време да му прехвърли всичко като в противен случай ще го вкара в затвора, заедно със сина му

В исковата молба се релевира, че заводите на „Изамет“ в гр. Дупница и в гр. София били поставени вече под физическата охрана на частната охранителна фирма „Делта гард“, като бащата на ищеца не бил допускан в тях без предварително разрешение. П.П. дори „назначил“ „лична охрана“ на бащата на ищеца от същата фирма, която пази и ресторанта „Осемте джуджета“, без бащата на ищеца да е искал такава.

Ищецът твърди, че през февруари и март 2020 г., в хода на досъдебното производство разбрал от трите филма „Осемте джуджета“, излъчвани съответно от 24.06.2020г. (първата част), от 02.07.2020г. (втората част) и от 31.07.2020г. (третата част), че издетите ценности липсват от Прокуратурата, тъй като са раздадени от прокурорите на трети лица - златото на бащата на ищеца, а парите - на Д. Л., впоследствие прибрани от Л. П.. Ищецът твърди, че изобщо не познава Д. Л.. Я. З. и майка му никога не са питани дали притежават документи за произхода на ценности, преди същите да бъдат предадени на други лица. В тази връзка ищецът твърди, че изземването е извършено в нарушение на член 18 от Конвенцията, във връзка с член 5 от Конвенцията. През юли 2019г. Я. З. бил арестуван в добро здравословно състояние като четири месеца по-късно той излиза от ареста с 93 % инвалидност, с един отстранен бъбрек, а другият - нефункциониращ, отслабнал с 35 килограма, буквално учещ се отново да ходи след многобройните операции, тежкия сепсис, лежащата поза в продължение на месеци и заключването с белезници за болничното легло, което прави невъзможно обръщането на тялото, обречен на животоподдържаща хемодиализа. Тъй като не изпълнява дадените му указания за прехвърляне на семейния бизнес, и въпреки хемодиализата, която провежда три пъти на седмица по няколко часа, през март 2020г., в условията на извънредно

положение заради пандемията от Ковид-19, ищецът отново бил задържан и бил реално принуден да прехвърли имуществото си в замяна на живота си. Според ищеца описаните действия на магистратите довели до унищожаването на здравето му, били целенасочени, а липсата на адекватно лечение, местенето му в три болници и периодичното му връщане в ареста, където е държан със сепсис, без лечение, потвърждавали умишлената злоупотреба с правомощия от страна на Прокуратурата. Под прикритието на наказателното разследване, чрез привидни процесуални действия на високопоставени прокурори, се извършило заграбване на частен бизнес и отнемане на огромни парични суми и ценности от ищеца и от негови близки. Чрез описаните различни форми на процесуално изнудване, те били принудени да прехвърлят предприятия и да предадат пари и ценности на приближени на високопоставени прокурори от Специализираната прокуратура.

Ищецът твърди, че чрез формално процесуални действия, били реализирани недопустими от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи користни цели. В исковата молба се твърди, че е нарушена и разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 1 от Закон за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), във вр. с чл. 5 § 1, т. „с“ от Конвенцията. Ищецът посочва, че арестът му от 17.07.2019г., респ. от 16.03.2020г. и последвалото на 20.07.2019г., респ. на 17.03.2020г., „задържане под стража“, като мярка за неотклонение е най-интензивна по форма процесуална принуда и нарушава нормата на чл. 5 § 1 б. „с“ от Конвенцията.

Ищецът сочи, че за образуването на новото досъдебно производство не са събрани нови доказателства, а изкуствено е отделена част от материалите по досъдебното производство от 2019г., по които съдът вече се е произнасял в контекста на първото задържане на г-н Я. З.. В тази връзка, въпреки че ищецът е на хемодиализа 3 пъти в седмицата, провеждана през „отворена артерия“ на тялото му, водеща до допълнителен риск от инфекции, в определението от 17.03.2020г.СНС отказва да назначи съдебно-медицинска експертиза за съвместимостта на „задържането под стража“ със здравословното състояние на ищеца, под предлог, че трябва да се произнесе бързо. В този смисъл се твърди противоречие с изискванията на член 5 § 1 б. „с“ от Конвенцията, и АСНС, в определението от 24.03.2020г. не е изложил конкретни мотиви защо приема, че е налице „обосновано предположение“ за извършено престъпление.

Ищецът твърди още, че е допуснато нарушение на чл. 2, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ, във вр. с чл. 5 § 2 от Конвенцията, доколкото при задържането му, включително и преди първото заседание на СНС от 20.07.2019г. не са му съобщени на разбираем език „основанията за арестуването му и всички обвинения, които му се предявяват.“ Твърди, че обвиненията са формулирани общо и неясно. Релевира, че е допуснато и нарушение и на изискването за „разумен срок“ на задържането, който е започнал да тече на 17.07.2019г. и е продължил до момента на освобождаването му на 14.11.2019г. като за целия период на задържането му под стража ищецът не е бил разпитан нито веднъж, нито с него е извършено каквото и да било друго процесуално-следствено действие. Ето защо счита, че целта на задържането му не отговаря на целите на член 5 § 1 б. „с“ от Конвенцията.

В исковата молба се посочва, че е нарушена и Директива 2012/13/ЕС и на член 6 от Хартата, доколкото в случая на ищеца са нарушени следните права, произтичащи от Директива 2012/13/ЕС: по член 3 от Директива 2012/13/ЕС, тъй като при задържанията му на 17.07.2019г. и на 16.03.2020г. той не е уведомен, че има право на информация относно обвинението, нито че има право да запази мълчание; - по член 4 от Директива 2012/13/ЕС, тъй като при задържанията му на 17.07.2019 г. и на 16.03.2020г. не му е връчена „незабавно“ писмена декларация на правата му по член 3, нито за правата му по член 4 § 2, а именно - право на достъп до материалите по делото, максималния брой дни или часове, за които може да бъде задържан, преди да бъде изправен пред съдебен орган и право да обжалва законосъобразността на ареста, право на преразглеждане на задържането и - по член 6 § 1 и § 2 от Директива 2012/13/ЕС, тъй като при задържанията му на 17.07.2019 г. и на 16.03.2020 г. не е получил „незабавно и с подробностите, необходими, за да се гарантира справедливостта на производството и ефективното упражняване на правото на защита“, „информация относно престъпното деяние, в извършването на което е бил заподозрян“ и основанието за неговото задържане.

Ищецът твърди, че условията, при които е поставен в периода до първото му настаняване в болнично заведение възпрепятства възможността му да упражнява правото си на защита, посредством адвокат, в противоречие с Директива 2013/48/ЕС. В тази връзка в нарушение па член 3 и член 4 от

Директива 2013/48/ЕС, ищецът не е имал възможност да се среща насаме с упълномощените адвокати за целите на ефективното упражняване на правото му на защита.

В ИМ се посочва, че в нарушение на член 3, а при условията на евентуалност, на член 2 от Конвенцията е налице специфично нарушение на член 3 от Конвенцията, което не е допуснато от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, а от ответника, поради което не е приложим процедурният ред, въведен в член 284 и следващите на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС). В този смисъл заявява, че в случая не става въпрос за рутинно настаняване на задържано лице при унижителни битови условия и игнориране на оплакванията му за влошено здраве, а за умишленото застрашаване на живота и здравето на ищеца, с цел той да бъде принуден да се откаже от материалните си притежания и от бизнеса си. В тази връзка счита, че отговорността следва да се носи от „специализираните органи по изпълнение на наказанията“, а именно прокуратурата, чиито служители са дирижирали образуването и провеждането на репресията спрямо ищеца.

В указания законоустановен срок по чл.131 ГПК от ответника Прокуратура на Република България е постъпил отговор, в който взема становище като оспорва като недоказана по основание и по размер предявената искова претенция. Релевира, че отговорността на държавата за дейност на правозащитните органи се простират за вредите, пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение и счита, че в случая няма доказателства, които да установяват действително претърпените вреди като пряк и непосредствен резултат само от предявеното обвинение. Заявено е още, че не следва да се ангажира отговорността на ответника за твърдените претърпени по време на задържането вреди от ищеца, доколкото специализираните арестантски помещения се изграждат, експлоатират и администрират от съответното компетентно звено към Министерство на правосъдието, което е оправомощено да определя правилата за вътрешния ред и сигурност в арестите, както и механизмите, условията и начините за обезпечаване на социално-битовото и здравно обслужване на задържаните лица.

По делото е представена писмена защита от ищеца, в която поддържа, че

спрямо него е била осъществена координирана и целенасочена злоупотреба с наказателноправна репресия, при която образувателните наказателни производства, двукратното му задържане под стража, поставянето му в тежко здравословно състояние и последващите действия по отношение на неговото имущество и бизнес не са преследвали легитимните цели на наказателното производство, а са били използвани като средство за отнемане на активите, ценностите и контрола върху притежаваните от него дружества. Ищецът твърди, че още първоначалните жалби срещу него са били с преобладаващо семеен и търговскоправен характер, поради което дълго време не са водили до наказателноправни последици, но след намесата на лица, свързани с П.П. - Еврото, е било образувано досъдебно производство с необичайна бързина и впоследствие са предприети действия по задържането му и ограничаване на правата му.

Ищецът счита, че и двете му задържания са били извършени при липса на достатъчно конкретно и ясно обвинение, без наличие на реални и индивидуализирани основания за продължителното ограничаване на свободата му и в нарушение на гаранциите по КЗПЧОС, Хартата на основните права на ЕС и приложимите европейски директиви. Поддържа, че националните съдилища са възприели мотиви, основани предимно на тежестта на обвиненията и законови презумпции, без да извършат необходимата преценка за пропорционалност и без да отчетат тежкото му здравословно състояние, като по този начин са нарушени правото му на свобода, презумпцията за невинност и правото да бъде надлежно информиран за обвинението срещу него.

По същество ищецът излага, че наказателнопроцесуалната принуда е била използвана като средство за упражняване на натиск върху него и неговите близки с цел прехвърляне на дружествени дялове, имущество и парични средства на трети лица. Позовава се на свидетелски показания, според които в периода на задържането му са били отправяни ултиматуми за прехвърляне на бизнеса и активите му, извършвани са действия по получаване на негови ценности от лица, които не са собственици, както и действия по организиране на подписване на документи в болнично заведение, докато е бил в изключително тежко здравословно състояние и зависим от хемодиализа. Поддържа, че събраните свидетелски показания очертават устойчива схема за неправомерно разпореждане с веществени доказателства и имущество чрез

съдействие на представители на прокуратурата и свързани лица.

Ищецът се позовава и на заключението на съдебно-медицинската експертиза, според което след задържането му е било осуетено адекватното проследяване и лечение на съществуващите му заболявания, не е бил спазван необходимият режим, а предписаното антибиотично лечение не е било проведено своевременно, което е довело до тежко влошаване на състоянието му, развитие на тежка инфекция, терминална бъбречна недостатъчност, множество хирургични интервенции и загуба на единия бъбрек. Според ищеца именно условията на задържане и бездействието на органите са поставили живота му в непосредствена опасност.

Освен физическите последици, ищецът поддържа, че е претърпял изключително тежки и трайни психически увреждания. Позовава се на съдебно-психиатричната експертиза, установяваща посттравматично стресово разстройство, генерализирана тревожност, депресивни прояви, социално отдръпване, чувство за постоянна застрашеност и трайна промяна в личността. Счита, че тези изводи се потвърждават и от свидетелските показания на близки до него лица, които описват рязка промяна от активен и работоспособен човек към физически увреден, психически пречупен и социално изолиран човек, живеещ в постоянен страх и несигурност.

Ищецът поддържа, че всички доказателства следва да бъдат разглеждани в тяхната взаимна връзка и съвкупност, тъй като разкриват последователна фактическа картина на злоупотреба с власт, при която ограниченията на правото му на свобода и сигурност са били използвани за цели, несъвместими с Конвенцията, а именно отнемане на неговото имущество, бизнес и ценности в полза на трети лица. Счита, че са налице нарушения на правото му на свобода, на презумпцията за невиновност, на правото на информация относно обвинението и на забраната за използване на ограничения на права за цели, различни от предвидените в Конвенцията. Поддържа, че претърпените от него неимуществени вреди са с изключителен интензитет и продължителност, изразяващи се в загуба на бъбрек, трайно увреждане на здравето, тежко посттравматично стресово разстройство, продължителни физически болки, чувство за безпомощност, страх за живота и дълбока промяна в личния и социалния му живот, поради което иска присъждане на обезщетение в пълния претендиран размер.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно съединени осъдителни иски за обезщетение за неимуществени вреди в общ размер на 14 000 000 лв., както следва:

- иск по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 18 от Конвенцията, във връзка с чл. 5 от Конвенцията, за сумата 2 395 680 лв. за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- иск по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 18 от Конвенцията, във връзка с чл. 5 от Конвенцията, за сумата 1 324 320 лв. за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- иск по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, § 1, б. „с“ от Конвенцията за сумата 4 000 000 лв. за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- иск по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, § 1, б. „с“ от Конвенцията за сумата 2 000 000 лв. за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- иск по чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, §§ 2 – 4 от Конвенцията за сумата 40 000 лв. за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- иск по чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, §§ 2 – 4 от Конвенцията за сумата 40 000 лв. за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- иск по чл. 2в ЗОДОВ за нарушение на правото на ЕС във връзка с Директива 2012/13/ЕС за сумата 25 760 лв. за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- иск по чл. 2в ЗОДОВ за нарушение на правото на ЕС във връзка с Директива 2012/13/ЕС за сумата 14 240 лв. за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- иск по чл. 2в ЗОДОВ за нарушение на правото на ЕС във връзка с Директива 2013/48/ЕС за сумата 25 760 лв. за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- иск по чл. 2в ЗОДОВ за нарушение на правото на ЕС във връзка с Директива 2013/48/ЕС за сумата 14 240 лв. за периода 16.03.2020 г. –

22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- иск по чл. 2, ал. 1, т. 8 ЗОДОВ във връзка с нарушение на презумпцията за невинност, съответно Директива 2016/343/ЕС, за сумата 77 280 лв. за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- иск по чл. 2, ал. 1, т. 8 ЗОДОВ във връзка с нарушение на презумпцията за невинност, съответно Директива 2016/343/ЕС, за сумата 42 720 лв. за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

-иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с твърдени нарушения на чл. 3 и при условията на евентуалност на чл. 2 от Конвенцията за сумата 2 576 000 лв. за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с твърдени нарушения на чл. 3 и при условията на евентуалност на чл. 2 от Конвенцията за сумата 1 424 000 лв. за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.

Предявени са и обективно съединени акцесорни искове по **чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за обезщетение за забава в общ размер на 4 556 438,87 лв., както следва:

- обезщетение за забава в размер на 835 826,14 лв. за периода 17.07.2019 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 18 от Конвенцията и чл. 5 от Конвенцията за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- обезщетение за забава в размер на 372 648,94 лв. за периода 16.03.2020 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 18 от Конвенцията и чл. 5 от Конвенцията за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- обезщетение за забава в размер на 1 395 555,55 лв. за периода 17.07.2019 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, § 1, б. „с“ от Конвенцията за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- обезщетение за забава в размер на 562 777,78 лв. за периода 16.03.2020 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, § 1, б. „с“ от Конвенцията за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- обезщетение за забава в размер на 13 955,55 лв. за периода 17.07.2019 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, §§ 2 – 4 от Конвенцията за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- обезщетение за забава в размер на 11 255,55 лв. за периода 16.03.2020 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, §§ 2 – 4 от Конвенцията за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- обезщетение за забава в размер на 8 987,38 лв. за периода 17.07.2019 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с Директива 2012/13/ЕС за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- обезщетение за забава в размер на 4 006,98 лв. за периода 16.03.2020 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с Директива 2012/13/ЕС за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- обезщетение за забава в размер на 8 987,38 лв. за периода 17.07.2019 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с Директива 2013/48/ЕС за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- обезщетение за забава в размер на 4 006,98 лв. за периода 16.03.2020 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с Директива 2013/48/ЕС за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- обезщетение за забава в размер на 26 962,14 лв. за периода 17.07.2019 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с Директива 2016/343/ЕС, вр. чл. 2, ал. 1, т. 8 ЗОДОВ, за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- обезщетение за забава в размер на 12 020,94 лв. за периода 16.03.2020 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с Директива 2016/343/ЕС, вр. чл. 2, ал. 1, т. 8 ЗОДОВ, за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- обезщетение за забава в размер на 898 737,78 лв. за периода 17.07.2019

г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с чл. 3 и евентуално чл. 2 от Конвенцията за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- обезщетение за забава в размер на 400 697,78 лв. за периода 16.03.2020 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с чл. 3 и евентуално чл. 2 от Конвенцията за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.

В доказателствена тежест на ищеца по исковете по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 18 от Конвенцията във връзка с чл. 5 от Конвенцията е да установи, че ограничаването на свободата му е било използвано за цел, различна от предвидените в чл. 5 от Конвенцията, включително чрез установяване на взаимната връзка между наказателните производства, действията по задържането, процесуалното поведение на прокуратурата, действията по връщане на иззети парични средства и ценности, действията по обезпечаване и последващо вдигане на запори върху дружествени дялове, както и връзката им с действията по прехвърляне и опитите за прехвърляне на участие в търговски дружества, наред с настъпването на претендираните неимуществени вреди и причинната им връзка с процесуалното поведение на органите на прокуратурата.

В доказателствена тежест на ищеца по исковете по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, § 1, б. „с“ от Конвенцията е да установи, че е бил лишен от свобода при липса на достатъчно данни, обосноваващи обосновано подозрение за извършване на престъпление, респективно при липса на релевантни и достатъчни основания за продължаване на задържането, както и настъпването на претендираните неимуществени вреди и причинната им връзка със задържането.

В доказателствена тежест на ищеца по исковете по чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ е да установи нарушения на правата му по чл. 5, §§ 2 – 4 от Конвенцията във връзка с уведомяването за основанията на задържането, осигуряването на съдебен контрол и ефективното упражняване на процесуалните му права в производствата по определяне и контрол на мерките за неотклонение.

В доказателствена тежест на ищеца по исковете по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с Директива 2012/13/ЕС и Директива 2013/48/ЕС е да установи

достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в неосигуряване на своевременна и пълна информация относно обвинението и правата му, както и ограничаване на правото му на достъп до адвокат и на ефективно упражняване на защитата в наказателното производство.

В доказателствена тежест на ищеца по исковете по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с твърдени нарушения на чл. 3 и при условията на евентуалност на чл. 2 от Конвенцията е да установи, че по време на задържането му държавните органи не са осигурили своевременно и адекватно медицинско обслужване, съобразено с тежкото му здравословно състояние, в резултат на което е бил поставен в положение на нечовешко или унижително отнасяне, съответно в реален риск за живота и здравето му, както и настъпването на претендираните неимуществени вреди и причинната им връзка с поведението на органите на държавата.

В доказателствена тежест на ищеца по исковете, основани на нарушение на презумпцията за невиновност, е да установи разгласяване на материали по разследването или публични изявления на органи на досъдебното производство, с които е бил представян като виновен преди постановяване на влязъл в сила съдебен акт.

В доказателствена тежест на ищеца по всички предявени искове е да установи настъпването на твърдените неимуществени вреди, техния интензитет и продължителност, както и причинно-следствената връзка между действията на органите на прокуратурата и претендираните вреди.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства и заключения към съдебно-психиатрична и към съдебно-медицинска експертизи.

От така събрания доказателствен материал се установява следната фактическа обстановка:

И. Г. З., баща на ищеца, основава през месец септември 1994 г. дружеството Изамет ЕООД – Първа частна асансьорна фабрика. През 2002 г. И. З. прехвърля на сина си Я. И. З. 40 % от дружествените дялове, като Я. З. става съдружник и управител на дружеството. През 2005 г. фирмата е преименувана на Изамет 1991 ООД. След последващи промени в капитала,

към 2012 г. съдружници в дружеството са И. З. с дялово участие от 60 % и Я. З. с участие от 40 %.

Към този момент Изамет 1991 ООД осъществява дейност като холдинг, в който са включени дружества Изамет 01 ЕООД, Изамет 05 ЕООД, Изамет Инвест ЕООД, Изамет Транс ЕООД и Изи Строй ЕООД. Дружеството притежава производствена база в гр. София, ж.к. „Гара Искър“, придобита през 2001 г., и производствена база в гр. Дупница, придобита през 2005 г. Работниците във фабриката в гр. Дупница са назначени в Изамет 05 ЕООД, работниците във фабриката в гр. София – в Изамет 01 ЕООД, а административният и счетоводният персонал – в Изамет 1991 ООД, като счетоводството на дружеството се намира във фабриката в гр. София.

Към 2016 г. И. З. и Я. З. са управители на Изамет 1991 ООД и на дъщерните дружества, като представляват дружествата заедно и поотделно. В този период дружеството реализира значителен обем производствена и търговска дейност, като управленските решения се вземат съвместно от двамата съдружници.

През месец януари 2017 г. И. З. заявява намерение да се оттегли от активното управление на дружеството и предлага Я. З. да изкупи притежаваните от него дружествени дялове срещу сумата от 4 000 000 лева, платима до 10.07.2017 г. Във връзка с това на 20.02.2017 г. И. З. издава Заповед № 10/2017 г., с която възлага управлението на всички дружества от групата Изамет, с изключение на Изамет Инвест ЕООД, на Я. З., считано от същата дата.

По-късно през същата година между ищеца и баща му възниква конфликт, като към този момент последният е в обтегнати отношения със съпругата си, с която по данни по делото не съжителства от 1997 г., както и с дъщеря си и нейния съпруг.

През септември 2017г. бащата подава две жалби до Софийската районна прокуратура, в които излага твърдения, че от февруари 2017 г. ищецът го възпрепятства да влиза в офиса на дружествата и се разпорежда неправомерно с имущество на дружеството, както и че дъщеря му и нейният съпруг са се опитали да го изнудват със заплахи за съдебно преследване и унищожаване. По тези сигнали е образувано наказателно производство и са събрани доказателства, без да се пристъпва към повдигане на обвинение или налагане

на принудителни мерки.

В края на 2017 г. ищецът, майка му и сестра му сезират Софийски градски съд с искане за поставяне на бащата под запрещение поради твърдяно необичайно поведение, като с решение от юни 2018 г. съдът отхвърля молбата поради липса на доказателства за психическо увреждане или невъзможност същият да ръководи делата си, а през декември 2018 г. Софийският апелативен съд потвърждава този съдебен акт.

На 25 юни 2019 г. ищецът, със съдействието на съдебен изпълнител и полицията, е въведен във владение на фабриката в Дупница, собственост на притежаваните от него и баща му дружества, въз основа на изпълнителен лист, издаден по повод предварителен договор за покупко-продажба на фабриката на дружеството „К Корекшън“ ЕООД, за което се твърди, че ищецът е действителен собственик.

След тези събития бащата се свързва с адвокат П. П., заемал длъжността ръководител на следствения отдел на Софийска градска прокуратура в периода 2013-2015 г., като на 27 юни 2019 г. провеждат среща за обсъждане на възможни действия срещу ищеца, при която адвокатът заявява, че ще разреши проблема и насочва бащата към двама други адвокати, с които работи.

На 28 юни 2019 г. главният прокурор разпорежда обединяване на трите преписки, образувани по предходните жалби на бащата, и изпращането им на Националната следствена служба.

На 3 юли 2019 г. двамата адвокати подават до Специализираната прокуратура нова жалба от името на бащата, в която се твърди, че от 2017г. ищецът, майка му, сестра му, нейният съпруг, бившият и настоящият управител на „К Корекшън“ ЕООД и други лица са се сговорили да го лишат от дружествата му чрез изнудване и изпиране на пари, като се поддържат и твърденията за възпрепятстван достъп до офиса и за присвояване на парични средства и активи на „Изамет 1991“ ООД.

Същия ден жалбата е разпределена на прокурор Д..Д, а ръководителят на Специализираната прокуратура Д. Франтишек П. определя и втори наблюдаващ прокурор – Георги Мойсев, който на 4 юли 2019 г. образува наказателно производство въз основа на изложените твърдения. На същата дата бащата е разпитан от следовател и полицейски служител, на 9 юли 2019 г.

са разпитани трима свидетели, а на 10 юли 2019 г. към материалите са приобщени документите по предходните жалби.

На 15 юли 2019 г. бащата подписва запис на заповед в полза на тогавашната съпруга на П.П., Л. П., за сумата 2 816 395 лева, равняваща се на 1 440 000 евро, с падеж 30 ноември 2019 г.

На 17 юли 2019 г. рано сутринта ищецът е задържан в дома си, заедно с майка си, сестра си, съпруга на сестра си и тогавашния и бившия управител на „К Корекшън“ ЕООД, като в 6.30 ч. му е наложено полицейско задържане до двадесет и четири часа, а в 23.15 ч. същия ден му е повдигнато обвинение за участие в организирана престъпна група с цел изпиране на пари и за изнудване. Непосредствено след това прокурор Мойсев постановява задържането му за срок до седемдесет и два часа с оглед внасяне на искане за постоянна мярка за неотклонение „задържане под стража“, като на 18 юли 2020 г. същата мярка за срок до седемдесет и два часа е наложена и на тогавашния управител на „К Корекшън“ ЕООД.

На 19 юли 2019 г. в 15.11 ч. прокурорът сезира Специализирания наказателен съд с искане за определяне на постоянна мярка за неотклонение „задържане под стража“ спрямо ищеца и двамата управители. Установява се, че същата сутрин баща му е изпратил писмо до служителите на дружеството, в което е посочил, че ищецът ще бъде задържан за още шест месеца.

На 20 юли 2019 г. между 8.30 ч. и 14.00 ч. съдът разглежда искането, като защитата излага възражения относно целта и начина на образуване на производството, позовавайки се на бързината на действията, възлагането на делото на Националната следствена служба, изявленията на бащата, предварителна информираност за обвиненията и сходства между правната квалификация в жалбата и обвинителния акт. След приключване на съдебното заседание съдът постановява определение, с което взема мярка за неотклонение „задържане под стража“ спрямо ищеца, без да наложи такава на останалите двама обвиняеми.

На 22 юли 2019 г. ищецът и наблюдаващият прокурор подават жалби срещу определението на първоинстанционния съд до Апелативния специализиран наказателен съд. На 25 юли 2019 г. обвиненията спрямо ищеца са изменени, като първоначално повдигнатото обвинение за участие в организирана престъпна група е прецизирано като квалифицирано участие в

организирана престъпна група със същите лица и с цел извършване на присвояване при утежняващи обстоятелства, докато обвиненията за изнудване и за изпиране на пари остават без изменение. Допълнително е инкриминирано твърдение, че ищецът е присвоил активи на „Изамет 1991“ ООД и е направил опит да присвои парични средства, принадлежащи на баща му.

Заседанието пред въззивната инстанция е проведено на 30 юли 2019г. в интервала от 14.00 ч. до 19.19 ч., като в хода на разглеждането защитата на тримата обвиняеми отново излага становище, че образуването и развитието на наказателното производство са продиктувани от намерение да бъде удовлетворена волята на бащата на ищеца чрез повдигане на обвинения, служещи като основание за задържане и упражняване на процесуална принуда. С определение, постановено непосредствено след приключване на съдебното заседание, Апелативният специализиран наказателен съд с мнозинство от два гласа срещу един потвърждава взетата спрямо ищеца мярка за неотклонение „задържане под стража“, без да обсъжда твърденията за наличие на скрита цел на производството, като в особеното мнение на несъгласния съдия се приема, че инкриминираните деяния засягат отношения в рамките на семейството и не обосновават необходимост от най-тежката мярка за неотклонение.

По време на задържането здравословното състояние на ищеца се влошава значително, включително с тежки бъбречни усложнения. Представените медицински документи сочат, че в периода септември -декември 2019 г., частично съвпадащ с периода на задържане, той е лекуван в различни лечебни заведения и е подложен на хирургични интервенции, като на 8 ноември 2019 г. левият му бъбрек е отстранен оперативно, а поради нарушена функция на десния бъбрек следва да провежда хемодиализа три пъти седмично.

На 13 септември 2019 г. ищецът подава първо искане за изменение на мярката за неотклонение, което с определение от 7 октомври 2019 г. Специализираният наказателен съд уважава, но по жалба на Специализираната прокуратура Апелативният специализиран наказателен съд на 15 октомври 2019 г. отменя това определение и разпорежда продължаване на задържането.

На 16 октомври 2019 г. е депозирано второ искане за освобождаване,

като на 30 октомври 2019 г. съдът приема, че следва да бъде изготвена съдебномедицинска експертиза относно здравословното състояние на ищеца, възможността за лечение в условията на арест и съвместимостта на състоянието му със задържането.

В заключението от 5 ноември 2019 г. се установява наличие на остро бъбречно увреждане, развило се на фона на нефролитиаза и усложнено с хронично възпаление на малкия таз, остър двустранен пиелонефрит и пиелит, уросепсис и хепаторенален синдром, като се посочва, че състоянието е животозастрашаващо и изисква специализирано лечение, несъвместимо с условията на следствения арест.

След назначаване и приемане на допълнителна експертиза на 8 ноември 2019 г. и изслушване на две вещи лица, които потвърждават невъзможността за продължаване на задържането, Специализираният наказателен съд изменя мярката в парична гаранция, приемайки, че тежкото здравословно състояние свежда до минимум риска от укриване, извършване на престъпление или възпрепятстване на разследването. По жалба на прокуратурата Апелативният специализиран наказателен съд на 14 ноември 2019 г. потвърждава определението, като съдията-докладчик отбелязва, че в продължение на четири месеца не са извършвани следствени действия по делото.

По отношение на иззетите ценности се установява, че на 16 юли 2019г. прокурор Мойсев отправя до Специализирания наказателен съд множество искания за издаване на разрешения за претърсване по отношение на ищеца, негови жилища, автомобили и сейфове, както и по отношение на майка му, сестра му и нейния съпруг и на бившия управител на „К Корекшън“ ЕООД, включително използваните от тях имоти и вещи, които са уважени от съда.

На 17 юли 2019 г. сутринта, въз основа на издадените разрешения, полицията претърсва жилището на ищеца и изземва златни и сребърни монети, както и парични средства в евро и български лева, като в протокола ищецът отбелязва, че вещите са негова собственост. В друг апартамент в същата сграда, е намерен договор за наем на банков сейф, сключен от майката на ищеца. В ранния следобед на същия ден полицията претърсва сейфа, нает от нея, и изземва 550 000 евро в брой.

В същия период е претърсен и сейф, нает от ищеца в друга банка, от който са иззети повече от осемстотин златни монети. Претърсването и

изземването са одобрени впоследствие от съда.

На 18 юли 2019 г. е издадено и ново разрешение за претърсване на допълнителен сейф, от който са иззети повече от хиляда златни монети, златна плочка и парични средства в брой.

В последващ вътрешен доклад на прокурор от Върховната касационна прокуратура се констатира, че иззетите вещи не са били подробно описани в протоколите съобразно изискванията на чл. 110 НПК и липсват данни за надлежното им предаване за съхранение в банка по реда на чл. 110, ал. 5 НПК, като не се установява този пропуск да е бил впоследствие отстранен.

От данните по делото се установява, че в рамките на действията по администриране на иззетите вещи се е стигнало до предаване на част от тях на лица извън кръга на първоначално засегнатите от претърсванията и изземванията. В публично разпространено интервю на бащата на ищеца пред Антикорупционния фонд, публикувано в YouTube на 8 юли 2020 г., той излага твърдения, че през зимата на 2019-20 г. прокурор Димитър Франтишек П., в качеството му на ръководител на Специализираната прокуратура, му е съобщил за наличие на фактури, от които следвало, че бащата е закупил златните монети, иззети на 17 и 18 юли 2019 г., от търговец в Австрия, като бащата заявява, че счита тези фактури за неистински. По изложеното в същото интервю, на неуточнена по-късна дата ръководителят на охранителната фирма, осигуряваща охраната на П. П., се е свързал с бащата и го е насочил да отиде в Специализираната прокуратура за среща с Л. П., тогавашната съпруга на П.П., която го е посрещнала с автомобил, заявила е, че са открити документите относно златото и че следва да го получи, като е добавила, че на следващия ден ще му бъде предоставен неговият дял. Бащата твърди, че около 20.00 ч. е влязъл в сградата и е бил отведен в кабинет на Д. Франтишек П., където е видял един от адвокатите, за които се сочи, че работят с П.П., друг адвокат, действащ в същия кръг, и прокурор, като му е било показано иззетото злато, при което е забелязал липса на част от монетите. Според разказа му той е подписал документи, след което прокурор е пренесъл златото в две кутии и го е натоварил в автомобила на Л. П., която е потеглила, а няколко дни по-късно, на 26 март 2020 г., един от адвокатите, работещи П.П., е поискал от него да се върне в Специализираната прокуратура, за да получи останалите монети. По данните от друго интервю

на ищеца пред Антикорупционния фонд, публикувано в YouTube на 8 октомври 2021 г., той заявява, че е узнал за тези обстоятелства, след като е гледал видеозаписа, в който баща му ги описва.

От писмените материали се установява, че на 11 октомври 2019 г. Адвокат от кантората с П.П., подава до Специализираната прокуратура искане от името на бащата на ищеца да му бъдат предадени златните монети, иззети на 17 и 18 юли 2019 г. от жилището на ищеца и от наетите от него сейфове. В последващ вътрешен доклад относно разглеждането на делата срещу ищеца се отбелязва като необичайно, че описанието на предметите в това искане изцяло съвпада с описанието в протоколите за изземване и изглежда дословно възпроизведено от тях, въпреки че бащата не е присъствал при претърсванията и не се установява да са му били предоставяни копия от протоколите. Към искането са приложени фотокопия на фактури, за които се твърди, че удостоверяват покупка на златни монети от дружество в Германия, като в същия вътрешен доклад се посочва, че фактурите не съдържат описание на монетите, позволяващо съпоставка с иззетите вещи, и се отбелязва, че в жалбите и разпитите си бащата не е поддържал твърдение ищецът да е присвоил принадлежащи на бащата монети.

Искането е изпратено в същия ден за произнасяне на прокурор Д., на когото първоначално е възложена работата по делото, и на 18 февруари 2020 г. той го уважава частично, като допуска връщане на предметите, иззети на 17 юли 2019 г. от сейф, нает от ищеца, при съображения, изложени общо, че връщането няма да затрудни разследването, тъй като не се предвиждат допълнителни действия спрямо тях, те не са предмет или средство на престъплението и не подлежат на конфискация, а по отношение на вещите, иззети от дома и от другия сейф, приема, че предпоставките за връщане не са налице. В същия вътрешен доклад постановлението на прокурор Д. е анализирано като непоследователно, като се посочва, че не е извършена проверка дали монетите, за които се твърди, че са закупени от бащата, съответстват на иззетите, както и че произнасянето е направено без проверка на материалите по делото и без координация със следователите.

От протокол от 23 март 2020 г., съставен и подписан от К.П., прокурор от Специализираната прокуратура, на когото делото е било изрично възложено на 16 март 2020 г. от Д. П., и от бащата на ищеца, се установява

предаване на ценности, иззети от дома на ищеца и от двата сейфа, наети от него, на бащата на ищеца, като в протокола е посочено постановлението от 18 февруари 2020 г., без да се изяснява несъответствието между частичния обхват на това постановление и обхвата на предадените вещи. В последващия вътрешен доклад се приема, че предаване на вещи извън обхвата на постановлението съставлява действие, квалифицирано като злоупотреба с власт от страна на прокурор К.П., и се съдържа препоръка за ангажиране на отговорността му. От протокол от 24 март 2020 г. се установява, че на следващия ден прокурор К.П. е предал допълнително златни монети на адвокат, който твърдял, че действа от името на бащата, като в доклада се отбелязва, че от съдържанието на протокола не се установява кои конкретни монети са били предадени и че предаването очевидно е обхванало и монети, които не са били включени в постановлението на прокурор Д.. На 24 март 2020 г. същият адвокат подава ново искане за предаване на още златни монети, а на 26 март 2020г. прокурор К.П. го уважава, като мотивира, че невърнатите монети не са били обхванати от постановлението от 18 февруари 2020 г. поради технически грешки, сочи, че не са необходими за провеждане на други следствени действия и приема, че монетите не са предмет или средство на престъплението и не са относими към обвинението, след което разпорежда предаването им на адвоката. В последващия вътрешен доклад и това постановление е анализирано като необосновано и незаконосъобразно.

Наред с предаването на златни монети, по делото се съдържат данни и за предаване на част от иззетите парични средства на лицето Д. Л.. В интервю за Антикорупционния фонд, публикувано в YouTube на 31 юли 2020 г., Л. заявява, че на 9 март 2020 г. е получил съобщение от негов познат, че трябва да отиде в ресторант „Осемте джуджета“, където П.П. провеждал срещите си, и че там е разговарял с П.П. и двама мъже, които са му заявили, че действията се осъществяват с участието на Д.Франтишек П., като по изложеното от него са били отправени заплахи за последици за него и семейството му при отказ от съдействие. Според разказа му на 11 март 2020 г. е проведена нова среща с П.П., придружен от адвокат, при която са били изготвени пълномощно и договор за съхранение на средства, с които да се създаде документация, че Л. е предал на ищеца 650 000 евро в брой за съхранение, без да го познава. Л. посочва, че на 16 март 2020 г. е бил насочен да отиде в Специализираната прокуратура, където, след като е бил въведен в сградата, е подписал

документ, че е получил парите, в присъствието на същия адвокат, като служител на прокуратурата е предал сумата на адвоката, а впоследствие адвокатът е напуснал и се е качил в автомобила на П.П., като е потеглил заедно с Л. П., при твърдение, че на Л. не е предоставен документ, удостоверяващ предаване на сумата в брой, а е получил само копие от постановлението от 16 март 2020 г. В интервю на ищеца пред Антикорупционния фонд, публикувано в YouTube на 8 октомври 2021 г., той заявява, че е узнал за описаните обстоятелства след като е гледал видеозаписа с Л..

От писмените доказателства се установява, че на 11 март 2020 г. адвокат, който твърди, че действа от името на Л., подава до Специализираната прокуратура искане за предаване на 650 000 евро с твърдение, че сумата е била предоставена на ищеца за съхранение през октомври 2018 г. Искането първоначално е разпределено на прокурор Д., но на 16 март 2020 г. е преразпределено на прокурор К.П., на когото делото е било изрично възложено в същия ден, като на 16 март 2020 г. прокурор К.П. разпорежда предаване на 550 000 евро, изети от сейфа, нает от майката на ищеца, при позоваване на приложен договор за съхранение и на доказателства за законния произход на средствата, като приема, че не се предвиждат експертизи или други следствени действия, че парите не са придобити чрез престъпление и не са инстP.т за извършването му и нямат връзка с делото, поради което следва да бъдат върнати на лице, което твърди права върху тях. В последващия вътрешен доклад това постановление също е анализирано и е направен извод, че то е напълно необосновано, като в същия ден прокурор К.П. предава 550 000 евро на адвоката, който твърди, че действа от името на Л..

По делото се установява и среща през февруари 2020 г., при която ищецът и съпругата му са били извикани при адвокат, работещ с П.П., Д.К., която е отправила предупреждение, че ако ищецът не прехвърли дяловете си в дружествата, съсобственост с баща му, до 10 март 2020 г., ще бъде отново задържан и няма да бъде освободен дори при влошаване на здравето му, като е посочила, че влиянието на П.П. в прокуратурата обуславя необходимостта да се изпълняват поставените условия. Установява се, че ищецът не е извършил прехвърляне в посочения срок, а на 13 март 2020 г. прокурор Д. е постановил отделяне на част от материалите по делото в нова преписка с

мотив, че съдържат данни за втора престъпна група, създадена с цел изпиране на пари. На 16 март 2020 г. тогавашният ръководител на Специализираната прокуратура, Д.Франтишек П. е предприел последващи действия по разпределянето на работата по тази преписка.

По разпореждане на ръководителя на Специализираната прокуратура към работата по новообразуваната преписка е определен и прокурор Мирослав И., който в същия ден постановява образуване на ново наказателно производство въз основа на материалите, отделени от делото от 2019 г., като се ограничава до констатация, че те обосновават подозрение за извършено престъпление. Във вътрешния доклад относно разглеждането на делата срещу ищеца се поставя под съмнение както необходимостта от отделяне на тези материали, така и законосъобразността на предприетото действие, с оглед липсата на процесуална активност по делото от 2019 г. в месеците преди това.

В 7.20 ч. на 16 март 2020 г. ищецът е задържан в дома си във връзка с новото производство в полицейски арест за срок до двадесет и четири часа. В подписана в 8.00 ч. декларация той уведомява органите, че се нуждае от провеждане на хемодиализа. Съгласно свидетелските показания на съпругата му, ищецът е осъществил контакт с тогавашния си адвокат, който му съобщил, че за да бъде осигурена хемодиализа, докато е задържан, следва да бъде заплатена сума от 350 000 евро на П.П., като впоследствие съпругата му е предала 200 000 евро в брой чрез адвоката. Същата вечер ищецът е отведен в болнично заведение за извършване на хемодиализа, след което е преместен в друго лечебно заведение за преглед и впоследствие в следствения арест.

Вечерта на 16 март 2020 г. му е повдигнато обвинение за това, че през септември и октомври 2017 г. е действал в съучастие със счетоводителя си за присвояване на активи на „Изамет 1991“ ООД. Същата вечер прокурор Мирослав И. постановява задържането му за срок до седемдесет и два часа до произнасяне на съда по искането за налагане на мярка за неотклонение „задържане под стража“, като мотивира необходимостта от задържане с наличие на реална опасност от извършване на престъпление или укриване, предвид тежестта на обвинението.

На 17 март 2020 г. прокурор Мирослав И. сезира Специализирания наказателен съд с искане за налагане на най-тежката мярка за неотклонение, като сочи, че доказателствата, състоящи се от отделените материали по делото

от 2019 г., включително показания на бащата на ищеца и доклад от данъчна ревизия, са достатъчни за обосновано подозрение за извършено престъпление. Посочено е още, че предвид вече повдигнатите обвинения по предходното дело и твърдяното осъществяване на множество сделки с цел изнасяне на активи към дружество, притежавано от ищеца, съществува риск от продължаване на престъпната дейност, както и от унищожаване на доказателства.

Искането е разгледано от Специализирания наказателен съд на 17 март 2020 г. Защитата настоява за назначаване на експертиза относно съвместимостта на здравословното състояние на ищеца със задържането, като изтъква, че той разполага само с един бъбрек с нарушена функция и се нуждае от редовна хемодиализа, но съдът отказва, позовавайки се на необходимостта от незабавно произнасяне и възможността да формира извод въз основа на наличните доказателства. Навеждат се доводи за липса на риск от укриване и от извършване на ново престъпление, както и за несъвместимост на задържането със здравословното състояние на ищеца, включително предвид разпространението на COVID-19.

С определение, постановено незабавно след заседанието, съдът налага на ищеца мярка за неотклонение „задържане под стража“, като приема, че обвинението е достатъчно конкретизирано с оглед ранния етап на производството и че събраните гласни и писмени доказателства обосновават предположение за съпричастност към престъплението. Съдът намира, че не съществува опасност от укриване, но приема наличие на реална опасност от извършване на друго престъпление, като отчита характера на деянието и степента на обществена опасност. Посочено е, че здравословните проблеми не могат да обусловят различен извод в рамките на това производство, а за 24 март 2020 г. е насрочено евентуалното въззивно разглеждане.

От свидетелските показания се установява, че на 18 март 2020 г. адвокатът на ищеца го е посетил в болницата и е поискал допълнителна сума от 150 000 евро и прехвърляне на дяловете му в дружествата, съсобствени с баща му, като условие за освобождаване, при предупреждение за неблагоприятни последици. На 23 март 2020 г. съпругата на ищеца изтеглила тази сума от банкова сметка на дружество, собственост на ищеца, и я е предала на лице, изпратено от адвоката.

На 20 март 2020 г., след провеждане на хемодиализа, ищецът е отведен в помещение в болницата, където според показанията на съпругата му са присъствали охранители, началникът на ареста, адвокати и Л. П.. Около 17.00 ч. пристига нотариус и в присъствието на съпругата му ищецът подписва документи, сред които нотариално заверен протокол от общо събрание на „Изамет 1991“ ООД, съдържащ решения за приемане на К. Х. като съдружник, увеличаване на капитала чрез записване на нови дялове, освобождаване на ищеца и баща му като управители, назначаване на К. Х. за управител, промяна на седалището и приемане на нов устав, както и упълномощаването му да сключва договори от името на дружеството. На 23 март 2020 г. ищецът подписал отново същите документи поради допуснати грешки, като и тези документи са били нотариално заверени. Бащата на ищеца заявява в интервю от 2 юли 2020 г., че на 20 март 2020 г. също е бил отведен в болницата и е прехвърлил част от дяловете си на К. Х., след като му били отправени заплахи.

На 24 март 2020 г. К. Х. подава заявление за вписване на посочените решения в търговския регистър, което на 30 март 2020 г. е отхвърлено, а при повторно заявление от 5 май 2020 г. производството е спряно от Софийския градски съд на 13 юли 2021 г.

На 18 март 2020 г. един от адвокатите на ищеца подава жалба срещу определението на Специализирания наказателен съд, с което е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, като поддържа, че не са налице основания да се приеме опасност от укриване, извършване на престъпление или възпрепятстване на разследването и поставя акцент върху тежкото здравословно състояние на ищеца.

На 19 март 2020 г. втори защитник също обжалва същото определение, като излага, че събраните материали не позволяват да се направи обосновано предположение за извършено престъпление, че не е налице реален риск от укриване или от извършване на престъпление, че ищецът е с чисто съдебно минало и не се очертават предстоящи следствени действия, които да могат да бъдат осуетени при оставането му на свобода, и подробно аргументира несъвместимостта на задържането със здравословните му проблеми.

На 23 март 2020 г. Специализираният наказателен съд изпраща жалбите за разглеждане на Апелативния специализиран наказателен съд.

На 24 март 2020 г. Апелативният специализиран наказателен съд разглежда жалбите в открито заседание. Прокурор Мирослав И. поддържа, че от показанията на бащата на ищеца, както и от фактури и данъчни документи, се установяват разпоредителни сделки с активи на дружеството на необичайно ниски цени и без стопанска обосновка, включително прехвърляния към фиктивно дружество при цени, многократно по-ниски от обичайните, последвани от прехвърляне към контролирани дружества, което според прокуратурата е достатъчно да обоснове подозрение за сговор между ищеца и счетоводителя му. Излагат се доводи, че при липса на пречки ищецът да продължи разпорежданията с активи, изводът на първата инстанция за риск от извършване на престъпление е правилен, като се поддържа и становище, че обвинението по новото дело е различно от предмета на делото от 2019 г., тъй като се отнася до отделна схема за присвояване, различна от твърдяната схема с участието на членовете на семейството му и управителите на „К Корекшън“ ЕООД. В същото време прокуратурата заявява, че предвид здравословното състояние, несъвместимо с условията на мястото за лишаване от свобода, по-подходящо е определяне на „домашен арест“. Защитата възразява, че фактурите, на които се позовава прокуратурата, касаят сделки, по които ищецът вече е бил обвинен по делото от 2019 г., и поддържа, че основателното подозрение за присвояване предполага експертна оценка относно движението и окончателното отчуждаване на активите. Посочва се, че отношенията между съдружниците са силно влошени, поради което показанията на бащата следва да се преценяват с необходимата предпазливост, и се изтъква, че необходимостта от редовна хемодиализа прави задържането несъвместимо със здравето на ищеца.

Непосредствено след приключване на заседанието Апелативният специализиран наказателен съд изменя първоинстанционното определение и заменя „задържане под стража“ с мярка за неотклонение „домашен арест“. В мотивите си въззивният съд приема, че обвинението е достатъчно конкретизирано за началния етап на разследването и е формулирано така, че ищецът да разбере обхвата му и да организира защитата си. Съдът изрично разграничава обвинението от това по делото от 2019 г., като посочва, че по-ранните обвинения са били свързани с твърдяно присвояване в съучастие с управителите на „К Корекшън“ ЕООД, докато настоящото се отнася до твърдян сговор със счетоводителя на ищеца. Приема се, че фактурите и

останалите документи, както и показанията на бащата, са достатъчни за обосновано подозрение, а рискът от извършване на престъпление е налице и може да бъде изведен на този етап от естеството на твърдяното престъпление и тежестта на предвидената санкция. Въззивната инстанция сочи като пропуск на първата инстанция това, че не е съобразила здравословните проблеми на ищеца, като приема, че необходимостта от редовна хемодиализа е на практика несъвместима със задържането в следствения арест, поради което „домашен арест“ е адекватна замяна. В показанията си съпругата на ищеца сочи, че, основанието за промяната на мярката е свързано с извършеното от него прехвърляне на дялове и предадените суми, като излага, че му е било заявено, че ще остане под домашен арест до вписване на прехвърлянията в търговския регистър, за да не може да предприеме действия за възпрепятстването им.

На 22 май 2020 г. прокурор Мирослав И. изменя мярката, като освобождава ищеца под гаранция, позовавайки се на здравословното му състояние и необходимостта от медицински процедури.

На 30 септември 2021 г. същият прокурор отменя и гаранцията, като сочи изтичане на законоустановения срок за прилагане на превантивни мерки спрямо ищеца във връзка с новото наказателно производство.

През юни 2020 г. Софийската градска прокуратура започва разследване по повод твърденията на бащата на ищеца, изложени в интервютата му пред Антикорупционния фонд, публикувани в YouTube на 24 юни 2020 г.

На 11 август 2023 г. П.П. и Л. П., която към този момент вече не е негова съпруга, са привлечени като обвиняеми за укриване на ценностите, за които се твърди, че са върнати на бащата на ищеца, при правна квалификация по чл. 215, ал. 1 от Наказателния кодекс, а прокурор Д. е привлечен като обвиняем за престъпление по служба при утежняващи обстоятелства по чл. 282, ал.1 и ал.2 НК във връзка с постановлението му от 18 февруари 2020 г. за предаване на ценностите на бащата на ищеца. Установява се, че П.П. не е бил открит за предявяване на обвиненията, поради което е обявен за общодържавно издирване.

През лятото на 2020 г. ищецът подава до Специализираната прокуратура искане за връщане на вещи, иззети от дома му на 17 юли 2019 г., като на 17 август 2020 г. прокурор К.П. разпорежда да бъдат върнати на ищеца парични средства, иззети от жилището му, но отказва връщането на монетите,

посочвайки, че те вече са били предадени на бащата на ищеца през февруари и март 2020г.

На 7 септември 2021 г. ищецът отправя ново искане до Специализираната прокуратура за връщане на ценности и парични средства в брой, иззети от дома му, от един от наетите от него сейфове и от сейфа, нает от майка му, като излага, че връзката между тези вещи и повдигнатите обвинения е неясна, че продължителността на задържането им е прекомерна и че продължаването на мярката би представлявало непропорционална намеса във владенията му, поради което се позовава, наред с друго, на чл. 1 от Протокол № 1, както и на тълкувателно решение на Върховния касационен съд, според което прокурорите не могат да разпореждат иззети като доказателства вещи да бъдат предавани на лица, различни от тези, от които са били иззети.

С постановление от 16 септември 2021 г. двама от прокурорите по делото, Д. Д. и К. П., отхвърлят искането, като посочват, че монетите, чието връщане се иска, вече са били предадени по техни разпореждания на правоимащото лице през февруари и март 2020 г. след представяне на фактури за покупка, удостоверяващи правото на собственост, и след заявяване от страна на получателя при приемането им, че монетите са негова собственост. По отношение на паричните средства, иззети от дома на ищеца, се приема, че те са били върнати на 17 август 2020 г., а като допълнителен мотив е изтъкнато, че по всички вещи, за които ищецът иска връщане, са били издадени постановления по чл. 111 НПК, поради което искането следва да бъде оставено без уважение. Ищецът обжалва постановлението, като поддържа, че чрез предаването на монетите на друго лице Специализираната прокуратура е осъществила недопустима намеса в спор за собственост, че по отношение на паричните средства липсват доказателства за реалното им връщане, включително протокол, и че са налице данни за извършени престъпления, свързани с присвояване и разпореждане с отнето имущество. С жалбата си той иска да бъде прието, че Специализираната прокуратура следва да разпорежи на лицето, на което са били предадени монетите, да ги върне, за да могат да бъдат предадени на ищеца, както и паричните средства да му бъдат върнати, освен ако прокуратурата не представи документи, удостоверяващи, че това вече е извършено.

С окончателно решение от 15 октомври 2021 г. Специализираният наказателен съд потвърждава постановлението на прокуратурата, като приема, че са налице три предходни постановления на прокурорите относно вещите, чието връщане се иска, и изяснява, че по реда на чл. 111, ал.3 НПК съдебният контрол е ограничен до отказ за връщане на вещи на основанията по чл. 111, ал. 2 НПК, докато в случая отказът е мотивиран с това, че вещите вече са били върнати. Съдът приема, че не разполага с правомощие да преразглежда тези по-ранни постановления, тъй като по чл. 111, ал.3 НПК подлежи на преразглеждане единствено отказът за връщане на вещи, и сочи, че логиката на относимите разпоредби, включително чл. 113 НПК, е свързана с липсата на компетентност на наказателните съдилища да разрешават гражданскоправни спорове относно доказателства. Посочено е, че ако ищецът претендира право на собственост върху вещи, предадени на трети лица, той следва да защити правата си по реда на гражданното съдопроизводство, а относно паричните средства, за които е разпоредено връщане на 17 август 2020 г., той следва да се обърне към органите, натоварени със съхранението на доказателствата, за да ги получи.

Във вътрешния доклад от юли 2020 г. относно разглеждането на делата срещу ищеца е отбелязано, че през 2020 г. по делото срещу него не са извършвани действия извън първоначалните мерки, предприети във връзка със задържането му.

На 20 януари 2022 г. прокурорите Д. Д. и К. П. отново присъединяват материалите от делото срещу ищеца от 2020 г. към тези от делото срещу него от 2019 г., като излагат, че двете производства са свързани, и се установява, че това е сторено в съответствие с предложение от 6 декември 2021 г. на следовател по делото от 2020 г., в което се приема, че липсват доказателства за престъпна група между ищеца и неговия счетоводител. От писмо на Софийската градска прокуратура до правителствения агент от 18 август 2023 г. се установява, че наказателното производство срещу ищеца към този момент продължава, като след закриването на Специализираната прокуратура и Специализирания наказателен съд през юли 2022 г. делото е изпратено по компетентност на Софийската градска прокуратура, която продължава разследването.

През лятото на 2021 г. ищецът сезира Софийския градски съд с искане за

прогласяване нищожността на всички решения, приети от общото събрание на „Изамет 1991“ ООД през март 2020 г., като поддържа, че решенията, отразени в протокола, подписан от него на 23 март 2020 г., са били приети при заплаха за здравето и живота му и не отразяват действителната воля нито на него, нито на баща му, като сочи още, че двамата не са се срещали на тази дата, както и че ищецът не се е срещал с К. Х.. Основният ответник по иска е самото дружество, което заявява, че твърденията на ищеца са верни, а К. Х. участва като заинтересована страна и поддържа валидност на решенията. Софийският градски съд след събиране на гласни доказателства относно събитията от 23 март 2020 г., включително от нотариуса, удостоверил подписите, с реш. № 1023 от 14.08.2023 г. по т. д. № 1348/2021 г., СГС, уважава иска, обявява за нищожни всички решения, съдържащи се в протокола от предполагаемото общо събрание на съдружниците на „Изамет 1991“ ООД от 23 март 2020 г., и приема, че решенията не са били действително взети, тъй като доказателствата сочат, че такова събрание не се е провело. Решението е влязло в сила на 16.04.2025г.

През декември 2022 г. ищецът предявява пред Софийския градски съд три иска за обезщетение срещу прокуратурата, по които са образувани гр. д. № 13662/2022г. /настоящото производство/, гр.д. № 13663/22 г. и гр.д. №13664/2022г. по описа на първо отделение на СГС.

Вторият иск е предявен от ищеца и „Изамет 2000“ ЕООД на основание чл. 2в от ЗОДОВ, като се поддържа, че задържанията през 2019 г. и 2020 г., привеждането на ищеца във физическа безпомощност и изземването на парични средства и ценности са в нарушение на чл. 63, както и на членове 34 и 35 от Договора за функционирането на Европейския съюз, като са претендирани 80 000 лева за неимуществени вреди за ищеца и 24 377,77 лева лихви за три години, предхождащи иска, а за дружеството са претендирани 9 252 000 лева имуществени вреди и 10 000 лева, 3 047,23 лева лихви за същия тригодишен период, както и лихви от предявяването до плащането. По тази искова молба е образувано гр. д. № 13663/2022 г. по описа на Първо отделение, 17 състав, по което на 23.04.2026г. е постановено отхвърлително решение.

Третият иск е на основание чл. 49 ЗЗД и е свързан с изземването на парични средства и ценности през юли 2019 г. и последващото им предаване

на трети лица, като в исковата молба са изложени подробно фактите, на които се основава оплакването, и се поддържа, че действията са неправомерни и представляват нарушение на чл. 8 и чл. 18 от Конвенцията и чл. 1 от Протокол № 1, като се претендират 5 265 799 лева за имуществени вреди, и 1 256 478 лева лихви върху тази сума, изчислени от датата на първото искане за връщане на иззетите вещи до предявяване на иска, както и законни лихви от предявяването до плащането. По този иск е образувано гр. д. № 13664/2022 г., което не е приключило.

След медийни публикации за случая през юни 2020 г. тогавашният главен прокурор И. Гешев и тогавашният заместник-главен прокурор Б.лав Сарафов възлагат на прокурор от Върховната касационна прокуратура да извърши проверка и да изготви доклад. В доклада от 21 юли 2020 г. /коментиран и по-горе/ са отправени критики към различни аспекти на производствата срещу ищеца, като се съдържат оценки за част от постановените решения като необмислени, необясними и произволни. Временно изпълняващият длъжността главен прокурор Б. Сарафов изпраща доклада на Висшия съдебен съвет, след което съдържанието му е оповестено публично. На 25 август 2023 г. отправя искане до прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет за образуване на дисциплинарно производство спрямо прокурорите Д. Д. и К. П., друг прокурор по делото от 2019 г., прокурора по делото от 2020 г. и трима следователи, работили по тези дела, като на 13 септември 2023 г. прокурорската колегия уважава искането.

От публично достъпните решения на Прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет и съдебните актове по оспорването им е видно, че по отношение на прокурор Деян Д. дисциплинарното производство е приключило с налагане на дисциплинарно наказание „намаляване на трудовото възнаграждение“ за определен срок, като същото е влязло в сила. На прокурор К.П. също е наложено дисциплинарно наказание „намаляване на трудовото възнаграждение“, като образуваното съдебно производство по оспорването му е прекратено поради оттегляне на жалбата и наказанието е останало в сила.

По отношение на прокурор Д. Франтишек П. е било наложено дисциплинарно наказание „намаляване на трудовото възнаграждение“ за срок от шест месеца, като производството по оспорването му пред Върховен

административен съд е прекратено и дисциплинарното наказание е останало в сила. За прокурор Мирослав И. дисциплинарното производство е приключило без налагане на наказание поради липса на установено дисциплинарно нарушение.

Относно следователите С. С.-В., Н. Т.а и П.Р., дисциплинарните производства са приключили, като за първите две първоначално е било обсъждано налагане на дисциплинарна отговорност, но по отношение на следователя Н. Т.а наложеното наказание впоследствие е отменено с окончателно решение на Върховен административен съд, а спрямо останалите не е било наложено дисциплинарно наказание поради липса на установено нарушение.

От показанията на св. Ц. се установява, че не познава лично Я. З., а Д. Л. е виждала единствено в съдебно заседание по друго дело, по което той е участвал като свидетел. От свидетелските показания се установява, че тя е била упълномощеният адвокат да изготви молба за връщане на вещевни доказателства – парични средства на Д. Л.. Упълномощаването е било извършено чрез трето лице, без лична среща между тях. Пълномощното и необходимите документи са □ били предоставени от колежката □ М. М..

Свидетелят сочи, че не си спомня точния размер на сумата, но била значителна. Посочва, че е изготвила молбата, като приложените към нея документи също са били предоставени чрез М., без да си спомня тяхното съдържание.

От свидетелските показания се установява, че свидетелката не е подала лично молбата в съда, а я е предала на М. М., която по нейни предположения я е входирала. Свидетелят сочи, че не е присъствала при подписване на договор за отговорно пазене на финансови средства и не е запозната със съдържанието му, като е виждала такъв документ единствено бегло по друго дело.

Свидетелят сочи, че е работила като юрисконсулт във фирма „Би енд Ди“, собственост на Л. П., понастоящем П., а впоследствие като младши адвокат в кантората на съпруга □ П.П., който е възлагал задачите в кантората. Посочва, че по повод изготвянето на молбата е комуникирала с М. М., но не си спомня да е разговаряла за това с Л. П..

От свидетелските показания се установява, че след подаването на молбата свидетелят е получила телефонно обаждане от Л. П., която □ е

съобщила, че следва да получи веществените доказателства – паричните средства на Д. Л., и да ѝ ги предаде. Свидетелят сочи, че е отказала да получи средствата и впоследствие е прекратила работата си в кантората. Посочва, че не разполага с информация какво се е случило с паричните средства след уважаване на искането за тяхното връщане.

От свидетелските показания се установява още, че във връзка със случая срещу нея е било образувано дисциплинарно производство, по което ѝ е наложено наказание порицание поради обстоятелството, че не е познавала клиента си и не е получила възнаграждение за извършената услуга.

От показанията на **св. Л.** се установява, че не познава Я. З. и не е имал лични контакти с него, като го е виждал единствено отдалеч по време на публично събитие. От свидетелските показания се установява, че познава И. З., с когото се е срещал еднократно през 2020 г. във втората половина на годината, през септември или октомври. Свидетелят сочи, че през 2020 г. се е срещал два пъти с П.П., като първата среща е била през пролетта на 2020 г. и е организирана от негов колега В.Д, който го е завел на адрес на ул. Шандор Петьофи в заведение, за което впоследствие е разбрал, че се назовава „Осемте джуджета“. От свидетелските показания се установява, че срещите са били кратки, а на място свидетелят е бил посрещнат и въведен от лице, представило се като Божидар.

Свидетелят сочи, че при първата среща П.П. му е заявил, че следва да подпише пълномощно към негова адвокатка с цел получаване на парични средства, представляващи веществени доказателства по дело, като е посочил, че с това ще се изчерпят ангажиментите на свидетеля. От свидетелските показания се установява, че на масата са били налични документи, отнасящи се до свидетеля, включително нотариални актове за извършени от него разпоредителни сделки от 2013 г. и 2014 г., както и документи, свързани с декларирани пред НАП доходи за период около 2007 г. – 2008 г., при посочване на размер над 1 000 000 или 1 500 000 евро, както и удостоверение от НАП за официално декларирани доходи.

Свидетелят сочи, че в хода на разговора П.П. е заявил, че е запознат с водено срещу свидетеля наказателно дело, по което на първа инстанция в СРС е постановена осъдителна присъда една година лишаване от свобода с тригодишен изпитателен срок, както и че делото е във въззивна фаза в СГС,

като е посочил възможност мярката за неотклонение да бъде изменена от парична гаранция в задържане под стража.

От свидетелските показания се установява, че втората среща е била след около 4-5 дни на същото място, като свидетелят е бил насочен да подпише документи пред дама, представила се като адвокатка на П.П.. Свидателят сочи, че е подписал два документа: пълномощно и договор за отговорно пазене на парични средства, като по спомен сумата е била около 650 000 евро. От свидетелските показания се установява, че договърът е съдържал от едната страна името на свидетеля, а от другата страна името на Я. З., като свидетелят сочи, че на мястото за подпис на Я. З. не е имало положен подпис. Свидателят сочи, че след подписването му е било заявено, че с това се изчерпват неговите задължения.

От свидетелските показания се установява, че в края на следващата седмица, в петък късен следобед, свидетелят е бил уведомен чрез В.Д, че следва да се яви лично в прокуратурата, тъй като пълномощното не било достатъчно. Соци, че двамата са отишли на ул. Черковна, като пред сградата е бил паркиран автомобил Мерцедес S класа, от който е слязла жена, представила се като Л. П., понастоящем П., която го е насочила да влезе през портала, откъдето да бъде посрещнат. От свидетелските показания се установява, че свидетелят е бил въведен в сградата от млад мъж, след което е бил поет от лице, представило се като наблюдаващ прокурор, и след изчакване е бил поканен в помещение, където е присъствала адвокатка, за която свидетелят не може да потвърди дали е същото лице, пред което е подписал по-рано. Свидателят сочи, че е подписал протокол за получаване на парични средства, поставени в кафяв плик формат А4, като е заявил, че не е преброявал парите и му е било съобщено, че те са преброени от адвокатката. От свидетелските показания се установява, че след подписването свидетелят е напуснал сградата заедно с адвокатката, като при излизане тя се е качила в посочения автомобил, а свидетелят сочи, че не е имал съприкосновение с парите и не може да заяви дали същите са били в нейно владение.

Свидателят сочи, че при първата среща П.П. е провел разговор на високоговорител с лице, което наричал Франтишек, като свидетелят не е сигурен кой е бил събеседникът и не може да потвърди самоличността му. Посочва, че в разговора е обсъждан размерът на паричните средства, като

свидетелят сочи, че не помни точния размер, а по спомен е бил около 640. Свидетелят сочи също, че не е задавал въпроси относно произхода и начина, по който са били налични документите, касаещи него, и че е преценил да не търси допълнителна информация. В частта относно изразени предположения и мнения за информираността на други лица и за евентуално влияние върху институции свидетелят сочи, че това представлява негова хипотеза или мнение, както и че не е бил пряк свидетел на подобни обстоятелства. От свидетелските показания се установява още, че свидетелят заявява, че не е давал парични средства на Я. З. под каквато и да е форма и че не го познава лично.

От показанията на **св. М.** се установява, че познава П.П. с прякор Еврото от работата си в следствения отдел на СГП, където е работила като съдебен деловодител до 2015-2016 г., като за период до една година той е бил неин началник. Посочва, че при постъпването □ той е заемал длъжност заместник-директор и не е поддържала контакти с него, а впоследствие, през период, който свързва ориентировъчно с 2013-2014 г., е изпълнявал ръководни функции, като поради вътрешна организация е замествала секретар за кратки ротационни периоди, а след това за около 3–4 месеца е замествала секретарка, излязла в отпуск по майчинство, след което е ползвала продължителен отпуск за подготовка за държавен изпит.

От свидетелските показания се установява, че след напускане на съдебната система е работила по трудов договор в дружество „Би Ен Ди“, чийто собственик и управител е била Л. П., понастоящем П., като е изпълнявала функции на юрисконсулт в дружество с предмет консултантски услуги. Свидетелката сочи, че Л. П. е съпруга на П.П. и че тя е била неин работодател. Посочва, че след вписването □ като адвокат през м. януари 2018 г. Л. П. □ е предложила да ползва безвъзмездно помещение в наетия от нея офис, като в замяна свидетелката да предоставя безплатни правни услуги на клиенти на дружеството. Свидетелката сочи, че познава З., като запознанството е осъществено чрез Л. П. в офиса на пл. Позитано 2, където се е намирал офисът на дружеството, и че З. е бил клиент на Л. П. по консултантски договор, без свидетелката да е запозната с предмета му. Посочва, че няма информация дали П.П. е бил запознат с казуса, поет от Л. П..

От свидетелските показания се установява, че през лятото на 2019 г. Л.

П. е повикала свидетелката в офиса и □ е представила И. З., който е изложил факти и обстоятелства за твърдяно престъпление, извършено от членове на неговото семейство, и е поискал изготвяне на сигнал с цел възбуждане на наказателно преследване. Свидетелката сочи, че е изготвила сигнала въз основа на предоставени стари жалби и сигнали и че преписката е била в Специализираната прокуратура, като тя е придружила И. З. на два разпита в следствения отдел на Специализираната прокуратура. Посочва, че при втория разпит И. З. е описал действия на сина си, свързани с прехвърляне на значителна сума пари от негова сметка в швейцарска банка към сметка на сина му в същата банка чрез неистински документи, и се е ангажирал да представи кореспонденция с личния си банкер, която свидетелката е получила по електронна поща, разпечатала е и е предала в прокуратурата с протокол за доброволно предаване, като документите са били на чужд език.

Свидетелката сочи, че по указание на И. З. е изготвила молба за връщане на веществени доказателства, след като той е заявил, че издетите от членове на неговото семейство вещи са негова лична собственост. От свидетелските показания се установява, че за целите на молбата е изисквала от него документи за собственост и впоследствие е получила фактури на чужд език с преводи, относими към твърдяна покупка на монети от жълт и бял метал, които е приложила към молбата и е депозирала в Специализираната прокуратура. Свидетелката сочи, че впоследствие по писмо от прокуратурата е представила фактурите в оригинал за запознаване, след което те са □ били върнати и тя ги е върнала на И. З.. Посочва, че молбата е подадена лично от нея на гише в Специализираната прокуратура, и че предявената □ в съдебното заседание молба с вх. № 1456/2019 г. е именно молбата, която е представила, като в нея е съдържала подробен опис на издетите вещи по протоколи за претърсване и изземване. Свидетелката сочи, че протоколите са се намирали на бюрото □ след завръщането □ от отпуск, не знае кой ги е оставил, били са в копие, и че достъп до офиса са имали Л. П., охранител на име Д., С.Б. и Ц. Ц..

От свидетелските показания се установява, че свидетелката отрича да е предоставяла на Ц. Ц. документи, подписани от Д. Л., за връщане на парични суми. Соци, че не разполага с информация за подавани от други лица молби за връщане на вещи. Посочва, че не познава лично К. Х., който е посещавал офиса без общуване със свидетелката.

Свидетелката сочи, че след получаване на постановление за частично връщане на веществени доказателства се е свързала с И. З., като посочва, че това е било през м. февруари 2020 г., а впоследствие е била уведомена, че връщането ще бъде осъществено през м. март. От свидетелските показания се установява, че при подготовката за получаването на вещите И. З. е заявил, че не може да присъства на определена дата и е поискал свидетелката да ги получи, като впоследствие тя е отказала да направи изявление от негово име пред дежурен прокурор относно собствеността на вещите и е поискала И. З. да се яви лично, което той е сторил. Свидетелката сочи, че при осъщественото връщане са били върнати около 95 % от монетите, като част от вещите не са се намирали физически в Специализираната прокуратура, а при отваряне на обекти са били установени и вещи, които не са били описани в протоколите за претърсване и изземване, за което е бил съставен констативен протокол. Посочва, че за монетите, които не са били налични, И. З. е съставил собственоръчно пълномощно, в което те са били индивидуализирани поотделно.

На въпроси относно фактическото предаване свидетелката сочи, че е отишла в Специализираната прокуратура в работно време, в ранния следобед, а И. З. е дошъл към 4-5 часа. Предаването на голямото количество монети е било извършено в присъствието на две поемни лица, свидетелката, С.Б. и И. З., като е извършван преглед монета по монета и напускането на сградата е било след 8 часа вечерта. Свидетелката сочи, че монетите са били транспортирани с количка, използвана за пренасяне на дела, като са били изнесени до входа на Специализираната прокуратура и са били натоварени в багажника на черен джип, в който е била Л. П. с шофьор, като И. З. е наблюдавал натоварването и не е възразил. Свидетелката сочи, че по нареждане на Л. П. се е качила в джипа, била е оставена на пл. Позитано, след което автомобилът е потеглил, като свидетелката не разполага с информация какво се е случило впоследствие с монетите.

Свидетелката сочи, че във връзка със случая срещу нея е било образувано дисциплинарно производство, по което □ е наложено дисциплинарно наказание, изразяващо се в лишаване от права за срок от три месеца, като посоченото основание е, че не е защитила интересите на И. З..

От показанията на **св. В.** се установява, че познава Я. З. от края на 80-

те години, като запознанството им е възникнало чрез професионалните контакти между майките им и впоследствие се е развило в трайно приятелство. От свидетелските показания се установява, че двамата са поддържали чести лични и телефонни контакти, като свидетелят живее в Приморско, а при посещенията си в София се е виждал със З., включително е нощувал при него, а през летния период З. е гостувал при свидетеля. Свидателят сочи, че отношенията им са били и професионални, тъй като във връзка със строителната си дейност е възлагал поръчки за асансьори на дружество, с което З. е бил свързан чрез дейността си по производство на асансьори. Посочва, че до последните 4-5 години са се виждали приблизително ежемесечно, а телефонните им разговори са били регулярни.

От свидетелските показания се установява, че свидетелят има сведения за конфликт между Я. З. и баща му И. З., като сочи, че познава и И. З. от над 30 години. Свидателят сочи, че И. З. е отправил предложение към Я. З. за откупуване на част от бизнеса, а впоследствие се е отказал от това и според свидетеля е започнал да създава затруднения във фирмата.

Свидателят сочи, че знае за две задържания на Я. З.. За първото задържане е узнал по повод невъзможност да осъществи контакт със З. при пристигане в София, след което се е свързал с лице на име ЕМИ. и е получил информация, че З. е задържан. Свидателят сочи, че го е видял след освобождаването му през месец декември, преди Коледа и Нова година, и описва, че З. е бил в значително променено физическо състояние след престой в ареста и претърпяна медицинска интервенция, като е бил с абокати за хемодиализа. От свидетелските показания се установява, че свидетелят е бил запознат, че и преди задържането З. е имал бъбречни кризи, като сочи, че лично го е водил в лечебно заведение „Пирогов“ при такива състояния.

Свидателят сочи, че след задържането З. е споделял пред него сведения за настъпили здравословни усложнения, включително необходимост от интервенция по повод бъбречна криза и последвали усложнения, довели до отстраняване на единия бъбрек, както и за условията, при които е бил държан след операцията. Свидателят сочи, че З. е бил въздържан в разказа си и е споделял ограничени обстоятелства, като свидетелят посочва, че е възприел у него и промяна в психичното състояние след освобождаването.

От свидетелските показания се установява, че свидетелят има

впечатления за промяна в социалните контакти на З. след задържането, като сочи, че част от общия им приятелски кръг е преустановил контактите със З., а свидетелят е запазил отношенията си с него. Сочи, че преди задържането З. е бил активен в професионалната си дейност и е проявявал интерес към развитието на бизнеса си, а след освобождаването свидетелят е възприел у него трайна предпазливост и ограничаване на контактите.

Свидетелят сочи, че е запознат с текущото здравословно състояние на З., като посочва, че последният полага усИ. за поддържане на функцията на останалия бъбрек чрез медикаменти и режим на хранене, с цел да избегне хемодиализа. В частта, в която свидетелят излага лични впечатления и предположения относно причините за задържането, участието на конкретни лица и функционирането на институции, съдът отчита, че това са възприятия и изводи на свидетеля, които не произтичат от непосредствени възприятия за конкретни факти, а от разкази на З. и от личната оценка на свидетеля.

От показанията на св. З.а, съпруга на ищеца, се установява, че познава Я. З. от м. април 2008 г., когато е започнала работа в негова фирма, и от 2008 г. е във връзка с него, като между тях е сключен граждански брак на 17.11.2019 г. Свидетелката сочи, че познава И. З. от 2008 г., като същият я е назначил на работа в период, когато той и Я. З. са били съдружници. Сочи, че до 2017 г. между тях са съществували работни конфликти, а в началото на 2017 г., по нейни данни около м. януари, е възникнал траен и неразрешен конфликт, който впоследствие е ескалирал чрез подаване на жалби до институции и действия на И. З. спрямо клиенти и контрагенти на дружеството, продължили до 2019 г.

Свидетелката сочи, че около седмица преди първото задържане на Я. З. той е получил информация от лица в София, че се подготвя арест, който според съобщеното му е организиран от баща му, като по думите □ той не е възприел това като вероятно. От свидетелските показания се установява, че свидетелката не е сигурна в точната дата на задържането и посочва като възможни 16-то или 17-то число, като го свързва с периода непосредствено след изписването □ от родилно отделение след раждане на общото им дете. При задържането в жилището на Я. З. са извършвани действия от множество служители, като при него е присъствала и голямата му дъщеря, която свидетелката е извела от жилището. Сочи, че паралелно е получила

информация за действия и във фабриката в София и е отишла там, където по нейни възприятия служителите са били разположени в двора с твърдение, че охраняват автомобили, без да влизат в помещенията. Свидетелката сочи, че служителите са останали 2-3 дни, а по тяхно изявление е имало информация за проверка на автомобили за наличие на наркотични вещества, като при последвалото отваряне на автомобилите не е установено такова съдържание, но автомобилите са били иззети и откарани във Враня, по нейни данни 2-3 дни след задържането.

Свидетелката сочи, че е поддържала ежедневна телефонна връзка със съпруга си по време на задържането и че в началните дни са били разглеждани мерки за неотклонение, като първата инстанция приела, че няма основание за задържане, но освобождаване не е последвало, а при въззивното разглеждане е постановено продължаване на задържането. От свидетелските показания се установява, че след тези производства свидетелката е получила информация от трети лица, че задържането не е случайно, включително чрез разговор с близък на съпруга □, и че е предавала тази информация на Я. З. по телефона.

Свидетелката сочи, че по-късно е получила потвърждение за подобни твърдения и от адвокати на друго лице, арестувано в същия ден, като е предавала сведенията на Я. З.. Свидетелката свързва влошаването на здравословното му състояние с период след първите мерки, като посочва наличие на предходни проблеми с бъбреците и планирано лечение, което не е било проведено поради ареста. Соци, че по време на задържането са настъпили бъбречни кризи и последователно лечение в лечебни заведения, като посочва престой в „София Мед“ за период над 30 дни, провеждани процедури за разбиване на камъни и оперативна намеса, както и последващи транспортирания до МВР-болница и болница към затвора, при данни за диагноза сепсис и продължителна температура. Соци, че са подавани молби до прокурор за преместване в лечебно заведение и че след определен период е последвало транспортиране до Правителствена болница, където е включен на хемодиализа и по лекарска преценка е било необходимо спешно отстраняване на единия бъбрек, като свидетелката сочи, че е дала съгласие за операцията, извършена същата вечер, и че след интервенцията е продължило лечение с хемодиализа. Посочва, че след определен момент е ищецът бил освободен с парична, но възстановяването е протекло с тежка загуба на тегло и трайни последици за здравето.

От свидетелските показания се установява, че свидетелката излага лични възприятия за промяна в поведението и социалните контакти на Я. З. след задържането, включително ограничаване на контактите, страхови реакции и промяна в отношенията с голямата му дъщеря. Сочи, че след освобождаването е направен опит за възстановяване на достъпа до фабрика чрез съдебен изпълнител, при който са се намесили полицейски сили и е последвало напускане на мястото, като фабриката е останала под контрол на охранителна фирма.

Свидетелката сочи, че през м. февруари 2020 г. е била организирана среща във връзка с твърдяна продажба на фабриката, на която са присъствали Д. С., Д.К., свидетелката и Я. З., като по изложеното от нея е било поставено условие Я. З. да прехвърли дялове и активи на дружества и да прекрати определени съдебни производства, тъй като е бил заплашен с ново задържане. Свидетелката сочи, че е бил определен срок до 10.03.2020 г. за подписване на подготвени документи, а след изтичането му Я. З. действително е бил задържан повторно на 16.03.2020 г.

Свидетелката сочи, че е било необходимо осигуряване на хемодиализа в деня на задържането на 16.03.2020 г., като е получила информация от адвокат, че за извеждането на ищеца на хемодиализа е било поискано заплащане в размер 350 000 евро, като тя е предоставила 200 000 евро, които са били предадени на адвоката, а впоследствие е подписано пълномощно за изтегляне на допълнителни 150 000 евро от банкова сметка. Сочи, че не е възприела лично предаване на паричните средства, а излага сведенията си според съобщеното от адвоката.

Свидетелката сочи, че подписването на документи за прехвърляне на дяловете на ищеца в дружеството е извършено в лечебно заведение по време на провеждана хемодиализа, в присъствието на помощник-нотариус, охрана и Л. П., като по нейни възприятия документите първоначално са съдържали неточности и са били донесени повторно за подпис. Посочва, че непосредствено след подписването Я. З. е бил освободен при следващото разглеждане на мерките, като първоначално е бил поставен под домашен арест, а впоследствие мярката е била изменена на парична гаранция. Свидетелката сочи, че не е получавана продажна цена по твърдяна продажба и че към момента продажбата не е вписана.

Свидетелката сочи, че не се е срещала с П.П., а впоследствие е осъществила среща с Л. П., която е поискала името □ да не бъде споменавано публично или в показания, като свидетелката излага твърдения за предложена от нея възможност за съдействие относно обвиненията на Я. З.. Сочи, че след последващ разговор е предприето действие по възбрана на софийска фабрика, след което контактите с Л. П. са прекратени.

От свидетелските показания се установява, че свидетелката излага данни за продължаващи здравословни проблеми на Я. З., включително поддържане на остатъчна бъбречна функция и невъзможност за извършване на трансплантация поради медицински препоръки, свързани с риск от инфекция и необходимост от отстраняване на оставащия бъбрек, с което той не е съгласен. На поставен въпрос относно отказа от трансплантация свидетелката сочи, че Я. З. се въздържа поради риск от отхвърляне на трансплантирания орган и необходимост от пожизнена имunosупресивна терапия.

От показанията на **св. З.**, баща на ищеца, се установява, че познанство с П.П., известен с прякор Еврото, и че е посещавал многократно заведение Осемте джуджета, където е провеждал срещи с различни лица. Свидетелят сочи, че целта на посещенията е била да получи правно съдействие във връзка с твърденията му за завладяване на негови имоти и активи по незаконен и силов начин, като посочва, че търсеното съдействие е било насочено към възстановяване на владение и освобождаване на имоти, които по негово твърдение са били контролирани от Я. З..

Свидетелят сочи, че на 01.08.2017 г. не е бил допуснат до имот на гара Искър, който определя като фирмена собственост, и че на 11.08.2017 г. е бил пребит пред офиса си. От свидетелските показания се установява, че за периода 2017–2019 г. свидетелят е подавал жалби до районна, градска и специализирана прокуратура, като сочи, че не са последвали действия по твърдените от него посегателства. Свидетелят сочи и за инцидент на 26.07.2019 г. в Дупница, при който по негови твърдения множество лица са нахлули в имот, който владее и в който работи, като излага твърдения за изнасяне на машини и унищожаване на софтуер, както и за използване на неистинско пълномощно относно наемно правоотношение.

От свидетелските показания се установява, че след тези събития, в

началото на м. август 2019 г., свидетелят е бил насочен към среща с П.П., като сочи, че е останал с впечатление, че след обръщането му към П.П. обстановката се е влошила за него и за Я. З.. Свидателят сочи, че е давал интервюта в различни медии, включително в материал на Анतिकорупционния фонд, излъчен на 23.06.2020 г., както и че потвърждава изнесеното от него в публичното пространство.

От свидетелските показания се установява, че срещу свидетеля са отправяни заплахи от П.П. и лица, които определя като свързани с него, като сочи две конкретни срещи, при които, по негови твърдения, са били поставяни условия за прехвърляне на активи, включително среща на 23.03.2020 г., на която според него е било заявено, че ако не подпише, синът му, който по това време е бил в болница и на хемодиализа, няма да получи необходимото лечение и може да почине, а свидетелят да бъде лишен от свобода. Свидателят сочи и последваща среща на 08.04.2020 г. в офис на ул. Скобелев 5, която свързва с поставяни условия относно фирмени дялове и действия по прехвърляне на активи.

Свидателят сочи, че в хода на тези събития са били извършвани прехвърляния на активи на предприятия, имоти, автомобили и други имущества, като посочва като дата 26.11.2019 г. за прехвърляне на активи от И. И. А. на лице на име К. Х.. Излага твърдения за съществуване на схема, включваща различни лица, които назовава, сред които адвокат Д.К., М. М. и Ц. Ц., както и лице, наричано от него Франтишек, като описва, че е носил документи на ул. Черковна и че е виждал лица, които определя като прокурори, да посещават заведението.

От свидетелските показания се установява, че свидетелят описва действия по претърсване в жилището му, като сочи участие на множество лица и изземване на вещи, включително монети и бижута, и твърди за несъответствия в описването им. Соци, че в специализираната прокуратура са му били представени монети по списък, като посочва общ брой 1778 златни монети, и че е подписал собственоръчно пълномощно, с което е упълномощил адвокат М. да получи монетите. Соци, че впоследствие е бил поканен да подпише протокол, като посочва, че е бил насочен от Ц. да отиде на пл. Позитано, и че му е било съобщено, че паричните средства са разпределени, без за него да е останало нищо.

Свидетелят сочи, че е напуснал страната на 12.04.2020 г. след публикуване на материалите за Осемте джуджета и се е върнал на 11.03.2021 г., като заявява, че след връщането си не е осъществявал контакти с повечето от посочените лица, освен с Л. П. в съдебни заседания.

Свидетелят сочи, че имотът на гара Искър представлява предприятие, закупено от него през 2005 г. Соци, че заведението Осемте джуджета се намира в София и към момента съществува, като го държат други лица. Посочва, че е имал договор с фирма Би Ем Ди на Л. П., като сочи, че е подписвал пълномощни и документи, но не е имал договор за правна помощ и съдействие, като отделно сочи наличие на договор за съдействие относно парични средства от Швейцария. Свидетелят сочи, че синът му е закупил злато с негови средства, като посочва сума 2 400 000 евро и дата 05.05.2017 г., и излага твърдения относно прехвърляне на парични средства от сметка в швейцарска банка, за което свидетелят сочи, че е узнал в края на м. октомври 2017 г. Свидетелят сочи, че не може да възпроизвежда всички числа и дати, но не се отрича от заявеното от него в публичните му изяви.

Свидетелят сочи, че е подписал запис на заповед за 2 800 000 лв. в полза на Л., като излага твърдения относно причините за подписването и очакванията си за насрещно изпълнение, както и твърдения за допълнителни плащания, включително предоставяне на 500 000 лв. в брой за освобождаване на лични имоти.

От показанията на **св. В.**, майка на ищеца, се установява, че синът □ е бил задържан два пъти, съответно на 17.07.2019 г. и на 16.03.2020 г. Соци, че при първото задържане е била задържана и тя, като синът □ е бил освободен в края на м. ноември. Посочва, че при второто задържане продължителността е била по-кратка, около 9–10 дни, след което е бил пуснат под домашен арест.

Свидетелката сочи, че е посетила веднъж следствието на ул. Г. М. Д. и веднъж болница, намираща се на същото място, като в следствие уточнява, че болницата е „София Мед“. От свидетелските показания се установява, че при посещението в следствието свидетелката е възприела сина си като силно отслабнал и в състояние на тежко заболяване. Соци, че в болницата го е видяла от вратата, лежащ на легло в почти безпомощно състояние, като е водила децата му, включително бебе, за да го видят.

От свидетелските показания се установява, че след освобождаването му

свидетелката е поддържала регулярни посещения в дома на сина си, като посочва, че живеят в един вход на различни етажи, и че е оказвала помощ при грижите за бебето, за да може съпругата на Я. З. да се грижи за него. Свидетелката сочи, че след задържанията е наблюдавала у него изразена тревожност, безсъние и панически реакции при позвъняване на входната врата, както и периоди на вглъбяване и отсъствие на реакция при разговор. Посочва, че е бил нервен и избухлив и че тя предварително се е обаждала по телефона, когато отива в дома му. Като конкретен пример свидетелката сочи, че при неочаквано ранно идване на нейния брат, водопроводчик, синът □ е реагирал с побледняване и треперене, след което е поставил камера на входната врата и е препоръчал и на нея да постави охранителна система.

Свидетелката сочи, че синът □ е изпитвал притеснение да не се повтори задържането от 17.07.2019 г. и описва промяна в начина му на живот след задържанията. От свидетелските показания се установява, че преди първото задържане свидетелката го описва като физически активен и работоспособен, ангажиран с управлението на асансьорна фабрика, а след второто задържане – като апатичен и с ограничена мотивация за трудова дейност. Соци, че по инициатива и с помощта на съпругата му ЕмИ. е бил открит нов асансьорен завод, но поради здравословно състояние той е работил кратко време дневно, като се е изморявал след около час–час и половина. Свидетелката сочи, че е бил на режим на хранене и лекарства и че единият бъбрек функционира на 9 %, а другият е бил отстранен, като посочва, че е бил влошен вследствие на инфекция, възприета от нея като настъпила в „София Мед“.

От свидетелските показания се установява, че свидетелката описва промяна и в социалните контакти на сина си, като сочи, че особено след второто задържане той е ограничил кръга си на общуване до минимум, а част от приятелите са прекратили контактите още след първото задържане. В частта, в която свидетелката излага съждения относно причини, свързани с действия на представители на институции, съдът отчита, че тези твърдения не се основават на нейни непосредствени възприятия за конкретни действия на конкретни длъжностни лица, тъй като свидетелката сочи, че не може да посочи имена и че синът □ не □ е разказвал в подробности за случилото се по време на задържането, като посочва, че това е било съобразено и със здравословното □ състояние.

Свидетелката сочи, че след първото задържане синът □ е бил в толкова влошено физическо състояние, че при завръщане у дома е имал затруднение да се придвижи до жилището си, като е бил подпомаган от двама души. Посочва, че след второто задържане състоянието му е било още по-тежко, с по-изразен страх и отслабване.

На въпроси относно заводите „Изамет“ свидетелката сочи, че през периода на придобиването им е била в брак с И. З. и че са се развели през 2020 г.

По делото е представено копие от протокол №1624/20.03.2026г. по нохд №3784/2024г. по описа на 23 състав, НО, СГС по обвинението срещу П.В. П. за престъпление по чл. 212, ал.5, вр. ал.1, вр. ЧЛ.26, ал.1 от НК, който съдът цени като писмено доказателство, от което е видно, че в наказателното производство са разпитани като свидетели прокурорите Д..Д и К.П., като документът е относим към настоящото производство в частите, засягащи образуването и воденето на досъдебното производство срещу Я. З., изземването и връщането на парични средства и монети като веществени доказателства, както и начина на произнасяне и фактическо изпълнение на постановленията за връщането им.

Видно от протокола, Д..Д е бил наблюдаващ прокурор по досъдебното производство на Специализираната прокуратура, образувано през 2019 г. по сигнал на И. З. срещу Я. З., П. З.а и други лица. Производството първоначално е било образувано по чл. 321 НК, без предходна проверка, като след завръщането му от отпуск вече са били привлечени обвиняеми и са били извършени множество претърсвания и изземвания, при които са иззети документи, голямо количество монети и парична сума, която той помни приблизително като 500 000 – 600 000 лева или евро. Я. З. е бил задържан под стража и по негови молби, свързани с лечение, прокурорът се е произнасял незабавно с постановления за настаняване в съответни лечебни заведения.

Относно върнатите монети Д. заявява, че по делото е постъпила молба от И. З. чрез повереник за връщане на част от иззетите веществени доказателства, като към молбата са били представени фактури, преведени на български език. Д. приема, че към този момент И. З. е бил пострадал по делото и че се е произнесъл с постановление за връщане само на монетите, иззети от сейф, който по негов спомен се е ползвал от дружество, свързано с

И. и Я. З.и. Той изрично сочи, че не е извършвал проверка на фактурите, не е проверявал дали е извършено плащане по тях, не е сравнявал дали описаните във фактурите монети съответстват по брой и вид на иззетите, както и че не е проверил дали собствеността е само на И. З..

Посочва, че е възприел И. З. като собственик въз основа на представените фактури и неговите твърдения, като няма спомен Я. З. да е заявил в досъдебното производство, че монетите са негови. Същевременно при предявяване на протокол за претърсване и изземване от 17.07.2019 г. свидетелят установява, че в него е отбелязано, че намерените предмети са семейни ценности.

Видно от посочения протокол, Д. заявява още, че в постановлението си е указал връщането на монетите да бъде извършено от водещия следовател при Следствения отдел на Специализираната прокуратура, но впоследствие разбрал, че фактическото връщане е организирано и извършено от прокурор К.П.. Той не знае защо връщането е извършено от прокурор, а не от следовател, няма данни да е участвал в предаването и не е бил запознат с логистиката по него. Посочва, че монетите не са били предмет на експертиза до връщането им, няма спомен да е било планирано или отменяно експертно изследване, както и че няма данни Д. П. да се е интересувал от неговото произнасяне или да му е давал указания по него.

Видно от протокола, К.П. е заявил, че той е бил определен като наблюдаващ прокурор по същото досъдебно производство през март 2020 г. чрез опцията определен избор, след като тогавашният административен ръководител на Специализираната прокуратура Д. П. му съобщил, че ще бъде определен, за да се произнесе по молба по чл. 111 НПК за връщане на веществени доказателства. Молбата е била подадена от Д. Л. и се е отнасяла до връщане на парични средства, като според свидетеля исканата сума е била 650 000 евро, а той се е произнесъл за връщане на 550 000 евро, изети от банкова касета в „Първа инвестиционна банка“, която по негов спомен е била на майката на Я. З., като последният е имал пълномощно да я ползва.

П. сочи, че не е ходил в Следствието да се запознава с делото, а се е запознал само с наблюдателните материали, молбата и приложенията към нея, сред които договор за отговорно пазене между Д. Л. и Я. З., нотариални актове и други документи. Заявява, че е искал да извърши допълнителни проверочни

действия, включително да извика молителя и да изиска оригиналите на документите за произход на паричните средства, но Д. П. му заявил, че няма време, тъй като тридневният срок за произнасяне е изтекъл и следва да се произнесе незабавно. Според П. П. проявявал настойчивост, влизал в стаята му, интересувал се докъде е стигнал и му казал, че това е основната му работа за деня. П. уточнява, че П. не му е указвал какъв краен резултат да постанови, но поведението му създадо впечатление за припряност и за необходимост произнасянето да се извърши бързо.

След постановяване на акта за връщане на 550 000 евро П. е извършил и фактическото предаване на сумата на Л. в сградата на Специализираната прокуратура на 16.03.2020 г. Свидетелят сочи, че парите са били в кафяв плик, в банкноти по 500 евро, преброени са от Л., който е заявил, че няма претенции относно сумата и качеството на банкнотите. П. не знае кой е организиран пренасянето на парите от трезора на БНБ до сградата на прокуратурата и заявява, че той самият не е предприемал такава логистика. Посочва още, че не е проверявал допълнително обстоятелството, че средствата са били иззети от касета, ползвана и от майката на Я. З., както и че парите не са били индивидуализирани по номера на банкноти, поради което фактически не е било възможно да се провери идентичността между иззетите и предадените средства.

Протокол №1624/20.03.2026г. по нохд №3784/2024г. по описа на 23 състав, НО, СГС е относим и в частта за фактическото връщане на монетите и златното кюлче, извършено след постановлението на прокурор Д.. Видно от протокола, прокурор П. е заявил, че Д. П. устно му възложил да организира логистиката и фактическото предаване, въпреки че юридическото произнасяне е било на прокурор Д.. Монетите и кюлчето били съхранявани в трезор на БНБ и били донесени в сградата на прокуратурата от счетоводител, вероятно с охрана и шофьор, без П. да е издавал разпореждане за това. Предаването било извършено на И. З., в присъствието на адвокат М., като П. и адвокатът сравнявали монетите с протокола за претърсване и изземване. Фактическото предаване е продължило до късно вечерта, извън официалното работно време, поради значителния обем на монетите.

П. заявява, че при предаването е било установено, че няколко монети не са обхванати от постановлението на Д., което той възприел като технически

пропуск, поради което на следващ ден се произнесъл с допълнително постановление за връщането им. Той сочи, че е формирал собствена преценка, но част от нея е била обусловена от предходната воля на прокурор Д. да върне тези веществени доказателства. П. не е проверявал плащанията по фактурите, не е искал становище от следователите, не е знаел дали Я. З. е твърдял, че монетите са негови, и не е разпоредил да не се извършва нумизматична експертиза. При предявяване на протокола за претърсване и изземване от 17.07.2019 г. П. потвърждава, че в него е отразено, че вещите са предложени от Я. З. и че намерените предмети са семейна ценност.

Установява се още, че след приключване на подготовката за предаването И. З. е дошъл в сградата на прокуратурата, разговарял е с адвокат М., заявил е, че няма претенции относно количеството и качеството на монетите, след което същите били натоварени в автомобил, описан от свидетеля като черен джип. От автомобила слезли мъж и жена, като свидетелят разпознава жената като Л. П., известна му медийно, но заявява, че лично не я познава. И. З. не се качил в автомобила, а напуснал прокуратурата пеша. П. сочи, че Д. П. е проявявал настойчивост и по отношение на връщането на монетите, като след извършване на действията П. му докладвал, че същите са фактически върнати.

Протокол №1624/20.03.2026г. по нохд №3784/2024г. по описа на 23 състав, НО, СГС има значение за настоящото производство, доколкото от него се установява, че паричните средства и монетите са били иззети в рамките на наказателното производство срещу Я. З. и свързани лица, но впоследствие са върнати на трети лица въз основа на прокурорски актове, постановени без пълна проверка на произхода, собствеността, плащанията по представените фактури, евентуален спор за материално право, идентичността на вещите и необходимостта от експертното им изследване. Установява се и че фактическото предаване е извършено при засилена бързина и устна организационна намеса от страна на тогавашния административен ръководител на Специализираната прокуратура Д. П., включително чрез пренасяне на вещите и парите до сградата на прокуратурата, без прокурорите да могат да посочат кой е разпоредил тази логистика.

От заключението към съдебно-психологическата експертиза се установява, че вещото лице е взело предвид съдебномедицинската експертиза, изготвена от д-р Цв. Г., според която в условията на ареста и в СБАЛЛС не е

било провеждано необходимото лечение на задържания, като именно това е довело до поредно тежко влошаване на здравословното му състояние и до необходимост от хирургично отстраняване на левия бъбрек. От съдебно-психологическата експретиза се установява ясно изразено посттравматично стресово разстройство с многообразни симптоми, включително тревожност, депресивност, нарушения на съня, разпокъсаност на мисловния процес, усещане за емоционален хаос, чувство за загуба на контрол върху мисленето и преживяване за неразбиране и неблагоприятно отношение от страна на околните. Вещото лице сочи, че при експлорацията се активират травматични спомени, включително връщане на спомена за сутрешните позвънявания при задържането, както и че житейският хоризонт на изследваното лице се преживява като лимитиран, което се отразява и върху професионалните му намерения, заявени като насочени към щадене на здравето и отказ от предходната степен на ангажираност с работа.

Според вещото лице се установява редуциране на социалната подкрепа и ограничаване на социалните контакти, като кръгът на приятелите е силно стеснен, а в отношенията с близките се очертават разочарование и повишени изисквания за лоялност към съпругата и малката дъщеря, при паралелно изразено негативно отношение към бащата. Вещото лице сочи, че е налице прикрита враждебност към околните, чувство за неразбиране и изолация, склонност към подозрителност и недоверие, циничен светоглед, лесна раздразнителност и трудности в установяването и поддържането на близки междуличностни връзки, като доминираща защитна реакция се отчита цинизмът.

От съдебно-психологическата експретиза се установява, че оплакванията са силно фокусирани върху соматични преживявания, при налична склонност към соматизация на психологически и междуличностни затруднения, при което се представят дифузни оплаквания като преумора, обща отпадналост и хронични болки, на фона на действително съществуващи сериозни здравословни проблеми. Според вещото лице, въз основа на приложените психологически методики, включително MMPI, се отчита профил, характерен за лица с преобладаващи соматични оплаквания и безсъние, с ограничена психологическа рефлексивност, тенденция към конкретно мислене и затруднения в продължителната концентрация, както и отказ да се приеме връзка между симптомите и емоционални конфликти.

Вещото лице сочи, че поради развитото посттравматично стресово разстройство ресурсите за справяне със стреса са ограничени, като реакцията на стрес се свързва с развитие на психосоматични прояви, постоянна тревожност, тъжно-депресивно настроение, нарушения на съня и нарушения на вниманието. Според вещото лице не са налични данни за предходни личностови и характерови особености преди процесния период, поради което не може да се извърши диференциране на психоемоционалния ефект поотделно от задържането на 17.07.2019 г. и от задържането на 16.03.2020 г., като и двете присъстват в травматичните спомени с болезнено ясни детайли. Вещото лице сочи, че изследваното лице помни субективните си преживявания при периодите на задържане под стража и при съдебните актове, с които са отхвърляни искания за промяна на мярката, като преживяването се описва като борба за оцеляване физически и психически, а посттравматичното стресово разстройство се приема като последица от преживян продължителен и силен стрес.

Според вещото лице влиянието на процесните събития върху личния и социалния живот се изразява в редуциране на социалните контакти, повишена подозрителност и недоверие, свръхангажираност с телесните страдания и избор на стратегии за повлияването им, както и редуциране на професионалните амбиции. Вещото лице сочи, че към момента на изследването не е провеждана психотерапевтична или психиатрична помощ, с изключение на прием на Deanxit в ареста, оценен от изследваното лице като с положителен ефект, като според вещото лице психотерапевтичната работа би могла да улесни адаптацията при условие, че лицето потърси специализирана помощ, а въпросът за медикаментозно повлияване е от компетентността на лекар-психиатър и не е предмет на съдебно-психологическата експертиза.

От заключението към съдебно-медицинската експертиза се установява, че преди задържането на 17.07.2019 г. Я. И. З. е страдал от дългогодишна бъбречнокаменна болест с давност над 20 години, двустранен хроничен калкулозен пиелонефрит, хронична бъбречна недостатъчност I степен, бъбречна хипертония и метаболитен синдром. При последната хоспитализация преди задържането, проведена в УМБАЛ „Софиямед“ от 23.06.2019 г. до 25.06.2019 г., е извършена ендоскопска интервенция за отстраняване на конкремент от интрамуралната част на левия уретер, след

което пациентът е изписан в добро общо състояние с препоръки за хигиенно-диетичен режим, домашна терапия и проследяване.

Експертизата приема, че в периода след задържането на 17.07.2019 г. до хоспитализацията на 05.09.2019 г. са настъпили усложнения на основното бъбречно заболяване. В медицински документ от 04.09.2019 г. е отразено, че З. се е оплаквал от силни двустранни коликообразни болки, отделяне на конкременти, хематурия, повръщане и субфебрилитет, като прилаганите в ареста интрамускулни спазмолитици не са имали съществен ефект. Вещите лица сочат, че при известните данни за здравословното му състояние е било необходимо своевременно консултиране с уролог и нефролог и извършване на лабораторни и инструментални изследвания, което не е било осъществено адекватно в условията на ареста. Прието е, че задържането е довело до невъзможност за спазване на необходимия двигателен, хранителен и хигиенно-диетичен режим, както и до забавяне на лечебно-диагностичния процес.

На 05.09.2019 г. при З. е налице рязко влошаване на здравословното състояние, изразяващо се в нова бъбречна криза, данни за фебрилитет и усложнение на хроничната бъбречнокаменна болест. Това е наложило болнично лечение, медикаментозна терапия и последващи пет хирургични интервенции в УМБАЛ „Софиямед“. Според експертизата проведеното на 24.06.2019 г. лечение не е причина само по себе си за последвалото влошаване, но неспазването или невъзможността за спазване на дадените след изписването препоръки, липсата на адекватно проследяване в ареста и психоемоционалният стрес са фактори, допринесли за неблагоприятното развитие.

Вещите лица приемат, че на 16.10.2019 г., непосредствено след изписването от УМБАЛ „Софиямед“, е налице ново рязко влошаване, установено при постъпването същата вечер в Медицинския институт на МВР. Състоянието е включвало бъбречна колика вдясно, температура 38,5 градуса, обща отпадналост, повишени левкоцити и данни за инфекциозен процес, което е наложило спешна хоспитализация, антибиотично и инфузионно лечение, а поради липса на достатъчен ефект – оперативна интервенция на 18.10.2019 г. Експертизата сочи, че тези данни дават основание да се приеме, че пациентът не е следвало да бъде изписан от УМБАЛ „Софиямед“ или че

условията след изписването са били крайно неблагоприятни за здравето му.

След престоя в Медицинския институт на МВР З. е преведен на 23.10.2019 г. в СБАЛЛС. Там предписаното лечение с Колистин не е проведено поради липса на препарата, а наличният генеричен заместител е отказан от пациента. На 28.10.2019 г. е отчетено влошаване с висока температура, болки в двата бъбрека, парене и отпадналост, поради което е поискано превеждане в специализирано лечебно заведение. На 30.10.2019 г. той е приет в УМБАЛ „Лозенец“ в тежко животозастрашаващо състояние, с данни за остър пиелонефрит, уросепсис, анемия, хепаторенален синдром и мултирезистентна *Klebsiella pneumoniae*. След неуспешен опит за консервативно лечение и прогресия на измененията в левия бъбрек на 08.11.2019 г. е извършена спешна левостранна нефректомия.

Експертизата приема, че отстраняването на левия бъбрек не е било неизбежна последица от хроничните заболявания, установени преди задържането, а е резултат от тежко инфекциозно усложнение, за чието развитие съществено значение има липсата на своевременно и адекватно лечение. Също така развитието на терминална бъбречна недостатъчност след отстраняването на левия бъбрек и последващото тежко увреждане на единствения десен бъбрек не се определя като неизбежен ход на предшестващите заболявания. Вещите лица свързват неблагоприятния резултат с условията на задържане, невъзможността за адекватен режим и проследяване, забавения лечебно-диагностичен процес и непроведеното необходимо лечение.

След изменението на мярката за неотклонение на 14.11.2019 г. и проведеното болнично лечение в УМБАЛ „Лозенец“ в периодите от 30.10.2019 г. до 25.11.2019 г. и от 26.11.2019 г. до 02.12.2019 г. е отчетено подобрене на общото състояние, но към 16.03.2020 г. З. продължава да е с терминална хронична бъбречна недостатъчност, състояние след левостранна нефректомия и необходимост от хронично хемодиализно лечение три пъти седмично. По отношение на повторното задържане от 16.03.2020 г. експертизата сочи, че липсват достатъчно последващи медицински документи, за да се даде категоричен отговор как то конкретно се е отразило върху здравето му, но приема, че самото задържане и отхвърлянето на исканията за изменение на мярката са имали негативно отражение върху

физическото му здраве поради невъзможност за адекватен режим, изследвания, наблюдение и лечение, както и върху психичното му състояние.

Към момента на експертната преценка Я. З. е с терминална бъбречна недостатъчност, при която единственият десен бъбрек не може да осигурява необходимото очистване на организма, поради което е необходимо хронично диализно лечение, обичайно три пъти седмично по около четири часа. Експертната приема, че до това състояние се е стигнало след неблагоприятно развитие на заболяването поради несвоевременно проведен лечебно-диагностичен процес, особено след тежката инфекция на левия бъбрек, наложила отстраняването му. Посочено е и че стресът по принцип може да доведе до снижаване на имунитета и до по-тежко протичане на инфекциозен процес.

В проведеното открито съдебно заседание вещите лица са разяснили, че според изготвената антибиограма причинителят на инфекцията *Klebsiella pneumoniae* е бил резистентен към антибиотиките, отбелязани като неефективни, а чувствителност е била установена към антибиотиките Гентамицин и Колистин, като чувствителността към Колистин е била значително по-висока. Посочено е, че именно Колистинът е представлявал най-подходящото и ефективно лечение за конкретния щам, докато приложените антибиотици Уназин и Медоклав не са били подходящи съобразно резултатите от антибиограмата. Вещите лица са уточнили, че прилагането на други широкоспектърни антибиотици е възможно, но без реална вероятност за терапевтичен успех.

Според разясненията на вещите лица, ако не бъде приложен антибиотикът, към който конкретният бактериален причинител е чувствителен, не може да се очаква овладяване на инфекцията. Посочено е, че при своевременно и адекватно лечение с изолирания чувствителен препарат е било възможно да не се стигне до отстраняване на левия бъбрек. Вещите лица са приели, че инфекциозният процес е причинявал значително страдание, като болките и възпалението са били пряко свързани с наличната инфекция.

По отношение произхода на инфекцията вещите лица са заявили, че не може категорично да се установи дали става въпрос за вътреболнична инфекция, тъй като микробиологичното изследване не е било извършено непосредствено при постъпването на пациента. Разяснено е, че оплакванията

от бъбречни кризи и страданията, които З. е имал преди задържането, не са били причинени от бактерията *Klebsiella pneumoniae*, а са съществували паралелно с инфекцията. Посочено е още, че хроничният двустранен калкулозен пиелонефрит най-вероятно е бил свързан с дългогодишната бъбречнокаменна болест и че при наличните бъбречни увреждания е било възможно развитие на инфекция.

Вещите лица са разяснили, че всяка остра инфекция преминава през начален, пиков и затихващ период и може да прогресира бързо с развитие на усложнения. Според тях минималният срок за развитие на подобен инфекциозен процес е около три дни, а максималният може да достигне до един месец, като не съществува строго определен времеви модел за протичането му.

Относно липсата на лечение с Колистин в болницата към затвора вещите лица са посочили, че при отсъствие на необходимия антибиотик добрата медицинска практика изисква пациентът да бъде преместен в лечебно заведение, в което същият е наличен. Посочено е още, че при адекватно лечение инфекцията е можело да бъде овладяна в рамките на приблизително една седмица, освен ако не са били налице допълнителни усложнения от страна на вътрешните органи, каквито вещите лица не са установили.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

-

Практиката на Европейския съд по правата на човека относно приложението на чл. 18 КЗПЧОС се основава на разбирането, че тази разпоредба има акцесорен характер и намира приложение само във връзка с ограничаване на конкретно право, гарантирано от Конвенцията или протоколите към нея. Съдът последователно приема, че чл. 18 не създава самостоятелно субективно право, а въвежда изискване ограниченията на конвенционните права да не бъдат използвани като средство за постигане на цели, различни от тези, за които съответното правомощие е предоставено. Следователно предмет на проверката по тази разпоредба е дали ограничението на дадено право, макар формално да се вписва в допустимите цели на съответната материална норма, е било използвано за постигане на различна, несъвместима с Конвенцията цел.

Систематизирането на основните принципи при прилагането на чл. 18 е извършено в решението на Голямата камера по делото *Merabishvili v. Georgia*. В това решение Съдът извършва цялостен преглед на предходната си практика и формулира аналитичната рамка за разглеждане на твърдения за злоупотреба с ограничителни правомощия. На първо място е направено разграничение между установяването на нарушение на материалната разпоредба, допускаща ограничението, и самостоятелния въпрос по чл. 18 относно целта на предприетата мярка. Съдът приема, че несъответствието с изискванията на разрешаващата клауза не води автоматично до нарушение на чл. 18, тъй като последният изисква отделна преценка относно целта, за която е използвано съответното правомощие. На второ място се приема, че отделно произнасяне по чл. 18 е необходимо, когато твърдението за скрита или неправомерна цел представлява съществен аспект на делото. На трето място Съдът формулира принципа за множеството цели. Според този принцип ограничението може едновременно да преследва повече от една цел, включително както допустима, така и недопустима такава. При подобна хипотеза решаващият въпрос е коя от тези цели е преобладаваща. Нарушение на чл. 18 е налице, когато ограничението е използвано главно за цел, различна от предвидената в съответната разпоредба на Конвенцията. В решението се изяснява и доказателственият стандарт, като се приема, че установяването на скрита цел може да се основава както на преки, така и на косвени доказателства, включително на изводи, извлечени от съвкупността от фактическите обстоятелства, от хронологията на събитията и от поведението на държавните органи.

Този аналитичен модел е развит и приложен в последващата практика на Съда. В решението на Голямата камера по делото *Navalnyy v. Russia* Съдът анализира поредица от административни задържания на жалбоподателя във връзка с участието му в публични събрания. Въз основа на анализа на общия контекст, последователността на предприетите действия и връзката им с политическата дейност на жалбоподателя Съдът приема, че ограниченията са използвани с цел, различна от формално заявените основания. Съдът установява нарушение на чл. 18 във връзка с чл. 11 от Конвенцията, като отделно констатира нарушения на чл. 5. В мотивите се подчертава, че при анализа по чл. 18 съдът следва да разглежда не само отделния акт, а и общата последователност на действията на държавните органи, тъй като именно

тяхната съвкупност може да разкрие действителната цел на предприетите мерки.

Подобен подход е възприет и в решението на Голямата камера по делото *Selahattin Demirtaş v. Turkey* (No. 2). В това решение Съдът подчертава значението на контекстуалния анализ при твърдения, че ограничения на права са използвани за цели извън легитимните цели на Конвенцията. Съдът приема, че когато съществуват данни, че наказателно преследване или задържане може да е използвано за постигане на политически резултат, съдът следва да анализира съвкупността от обстоятелствата, включително обществената и политическата среда, в която са предприети мерките, както и връзката между предприетите действия и публичната дейност на засегнатото лице. Формалното наличие на законово основание за ограничението не е достатъчно, ако анализът на фактите показва, че действителната цел е различна от заявената.

Прилагането на тези принципи в конкретни фактически ситуации се наблюдава и в решения като *Kavala v. Turkey* и *Azizov and Novruzlu v. Azerbaijan*. В тези решения Съдът извършва съпоставка между формално заявените основания за предприетите мерки и фактическите последици от тяхното прилагане, като анализира дали предприетите действия могат разумно да се обяснят с преследването на заявената цел или обективно сочат към различна цел. От практиката следва, че при подобна преценка съдът следва да изследва причинно-следствената връзка между предприетите действия и твърдяната скрита цел, както и логиката на държавното поведение в контекста на конкретната фактическа ситуация.

Практиката на Съда показва също, че чл. 18 може да бъде приложим във връзка с различни материални права, включително правото на собственост. В решения като *ОАО Neftyanaya Kompaniya Yukos v. Russia* и *Democracy and Human Rights Resource Centre and Mustafayev v. Azerbaijan* Съдът разглежда оплаквания за злоупотреба с ограничителни правомощия във връзка с намеса в имуществените права по чл. 1 от Протокол № 1. Тази практика показва, че когато се твърди, че намесата в собствеността е използвана като средство за постигане на цел, различна от допустимите цели на съответната разпоредба, чл. 18 може да бъде релевантен в акцесорна връзка с правото на собственост. В решението по делото *Rustavi 2 Broadcasting Company Ltd and Others v.*

Georgia Съдът разглежда оплакване по чл. 18 във връзка с други материални права на Конвенцията.

Значението на доказателствения подход при установяване на скрита цел е подчертано и в решението по делото *Stelian Roșca v. Romania*, в което Съдът посочва, че прекомерно формалистичният подход към доказателствата може да лиши средството за защита от ефективност. При твърдения за злоупотреба с предоставени правомощия националните съдилища следва да осигурят възможност за изследване на всички относими обстоятелства и да извършат оценка на съвкупността от доказателствата, включително чрез логически изводи, извлечени от тях.

В решението по допустимост по делото *Demopoulos and Others v. Turkey* Съдът приема, че при намеса в правото на собственост компенсационните механизми могат да представляват адекватно средство за защита, когато позволяват ефективно обезщетяване на причинените вреди. Това съображение има значение при преценката за характера на ефективните вътрешноправни средства за защита в случаи на твърдяна имуществена намеса.

По-ранната практика на Съда също съдържа важни насоки относно приложението на чл. 18. В решението по делото *Gusinskiy v. Russia* Съдът установява нарушение на чл. 18 във връзка с чл. 5, като приема, че задържането на жалбоподателя е било използвано като средство за оказване на натиск във връзка с търговско споразумение. В решението по делото *Cebotari v. Moldova* Съдът установява нарушение на чл. 18 във връзка с чл. 5, като приема, че наказателното производство е било използвано като средство за оказване на натиск във връзка с международен инвестиционен спор. В решенията *Lutsenko v. Ukraine* и *Tymoshenko v. Ukraine* Съдът установява нарушение на чл. 18 във връзка с чл. 5, като приема, че задържането е използвано за цели, различни от предвидените в чл. 5 от Конвенцията. В решението *Ilgar Mammadov v. Azerbaijan* Съдът също установява нарушение на чл. 18 във връзка с чл. 5, като приема, че задържането на жалбоподателя е било използвано за цел, различна от легитимните цели на наказателното преследване.

От изложеното следва, че при твърдения за използване на държавни правомощия с цел, различна от предвидената в Конвенцията, съдът е длъжен да извърши цялостна оценка на всички релевантни фактически обстоятелства.

Тази оценка следва да обхваща хронологията на събитията, последователността на предприетите действия, контекста, в който са осъществени, както и съпоставката между заявените основания за намесата и фактическите последици от предприетите мерки. При наличие на повече от една възможна цел съдът следва да установи коя от тях е преобладаваща. Доказването на скритата цел може да се основава на косвени доказателства и на логически изводи, извлечени от съвкупността от фактите. Само при такава цялостна оценка може да се направи обоснован извод дали ограничението на съответното право представлява допустима намеса по Конвенцията или използване на предоставените от закона правомощия за цел, различна от предвидената в нея, което би съставлявало нарушение на чл. 18.

Предвид изложеното от практиката на Европейския съд по правата на човека относно приложението на чл. 18 от Конвенцията могат да бъдат изведени няколко основни принципни положения, които имат пряко значение за начина, по който националният съд следва да подходи към твърдения за използване на предоставени от закона правомощия с цел, различна от предвидената от Конвенцията.

На първо място, чл. 18 има акцесорен характер и може да бъде приложен единствено във връзка с ограничаване на конкретно право, гарантирано от Конвенцията или нейните протоколи. Това разбиране е последователно утвърдено в практиката на Съда и е систематизирано в решението на Голямата камера по делото *Merabishvili v. Georgia*, в което се приема, че чл. 18 не създава самостоятелно право, а въвежда изискване ограниченията на конвенционните права да не бъдат използвани за цели, различни от тези, за които съответната ограничителна клауза е предвидена. От това следва, че националният съд следва най-напред да установи дали е налице намеса в конкретно право по Конвенцията, а едва след това да извърши преценка дали тази намеса е използвана за допустимата цел, посочена в съответната материална разпоредба.

На второ място, практиката на Съда установява ясно разграничение между проверката за съответствие на ограничението с материалната разпоредба на Конвенцията и самостоятелната проверка по чл. 18 относно целта на предприетата мярка. В решението по делото *Merabishvili v. Georgia* Съдът приема, че дори когато дадена мярка не отговаря на изискванията на

материалната разпоредба, това само по себе си не води автоматично до нарушение на чл. 18. Последният поставя различен въпрос, а именно дали правомощието е било използвано за постигане на цел, различна от предвидената в Конвенцията. Поради това националният съд следва да разглежда въпроса за целта на ограничението като самостоятелен аспект на проверката, когато твърдението за злоупотреба с правомощия представлява съществена част от спора.

На трето място, от практиката на Съда следва, че ограничението на конвенционно право може да преследва повече от една цел. В решението *Merabishvili v. Georgia* Съдът изрично приема, че дадена мярка може едновременно да преследва както допустима, така и недопустима цел. При подобна хипотеза решаващият въпрос е коя от тези цели е преобладаваща. Нарушение на чл. 18 е налице, когато ограничението е използвано главно за цел, различна от предвидената в съответната разпоредба на Конвенцията. Следователно при твърдение за наличие на повече от една цел националният съд следва да извърши преценка коя от тях е имала определящо значение за предприемането на съответната мярка.

На четвърто място, от практиката на Съда следва, че установяването на скрита или недеklarирана цел по правило не може да се основава на пряко доказателство, поради което анализът по чл. 18 неизбежно включва оценка на косвени доказателства и на контекста на предприетите действия. В решението *Merabishvili v. Georgia* Съдът приема, че действителната цел на дадена мярка може да бъде установена чрез анализ на съвкупността от обстоятелствата по делото, включително хронологията на събитията, поведението на държавните органи и съответствието между заявените основания и фактическите последици от предприетите действия. Подобен подход е възприет и в последващата практика на Съда, включително в решенията *Navalnyy v. Russia* и *Selahattin Demirtaş v. Turkey (No. 2)*, в които се подчертава значението на анализа на общия контекст и на последователността на предприетите мерки.

На пето място, практиката на Съда показва, че при твърдения за злоупотреба с ограничителни правомощия националният съд не следва да се ограничава до изолирана оценка на отделен акт, а следва да анализира съвкупността от действия на държавните органи. В решението *Navalnyy v. Russia* Съдът приема, че именно последователността от предприети мерки и

тяхната връзка с конкретната дейност на засегнатото лице могат да разкрият действителната цел на ограниченията. Следователно при подобна проверка националният съд следва да изследва не само формалните основания за приемане на съответната мярка, но и мястото ѝ в общата фактическа последователност на събитията.

На шесто място, Практиката на Съда показва също, че чл. 18 може да бъде релевантен във връзка с различни материални права на Конвенцията, включително правото на собственост. В решения като *ОАО Neftyanaya Kompaniya Yukos v. Russia* и *Democracy and Human Rights Resource Centre and Mustafayev v. Azerbaijan* Съдът разглежда оплаквания за злоупотреба с ограничителни правомощия във връзка с намеса в имуществените права по чл. 1 от Протокол № 1, което показва, че когато се твърди, че намесата в собствеността е използвана като средство за постигане на цел, различна от допустимите цели на съответната разпоредба, чл. 18 КЗПЧОС може да бъде поставен на разглеждане в акцесорна връзка с правото на собственост.

В случая съществено значение за изясняване на съдържанието и доказателствения стандарт по чл. 18 КЗПЧОС има и делото *З. срещу България*. В това производство оплакванията по чл. 18 са съединени с твърдения по чл. 1 от Протокол № 1 и са основани на твърдение, че предприетите действия от страна на държавните органи, включително задържане и последващи процесуални действия, са били използвани като средство за постигане на имуществен резултат в полза на конкретни лица. Жалбоподателят твърди, че изземването и последващото предаване на определени вещи, включително златни монети и парични средства, както и действията по наказателното производство, са били част от последователност от действия, насочени към прехвърляне на контрол върху имущество и търговски участия. В изложената фактическа рамка са включени твърдения за натиск, упражняван по време на задържането, включително чрез заплахи и искания за прехвърляне на дялове в търговски дружества, както и за обстоятелства, които според жалбоподателя сочат на предварителна осведоменост и координация между частни лица и държавни органи.

В решението си Съдът извежда принципни постановки относно начина на установяване на скрита цел по смисъла на чл. 18 КЗПЧОС. На първо място е подчертано, че когато се твърди използване на ограничение на право с цел,

различна от предвидената в Конвенцията, анализът не може да бъде ограничен до формално изследване на наличието на легитимна цел. Необходимо е цялостно изследване на контекста на предприетите действия, на тяхната последователност и на фактическите обстоятелства, които могат да разкрият действителната цел на намесата. Съдът приема, че наличието на допустима цел не изключва възможността ограничението да преследва едновременно и друга, несъвместима с Конвенцията цел. В тези случаи следва да се установи коя от целите е преобладаваща. Ограничението може да бъде формално оправдано от гледна точка на съответната материалноправна разпоредба на Конвенцията, но въпреки това да представлява нарушение на чл. 18, ако действителната му основна цел е различна от предвидената.

В решението по делото 3. е развит и стандартът относно доказването на скритата цел. Съдът изрично подчертава, че в подобни производства не следва да се прилага строго формален подход към доказателствената тежест. Макар първоначалната тежест да лежи върху жалбоподателя, националните съдилища следва да предприемат активна роля при събирането и оценката на доказателствата. Допустимо е извеждането на изводи въз основа на косвени доказателства и на съвкупността от фактически обстоятелства, включително чрез анализ на хронологията на събитията, поведението на участващите лица и институции и съответствието между предприетите действия и заявените цели. Формалистичният подход към доказателствата, при който се изисква пряко доказване на субективната цел на органите на власт, може да доведе до обезсмисляне на защитата по чл. 18, тъй като скритата цел по правило не се проявява чрез пряко признание или документално изразяване.

Особено значение в решението има и разбирането, че при наличие на твърдения за злоупотреба с власт националните съдилища следва да извършват задълбочена и контекстуална оценка на всички обстоятелства по делото. Тази оценка следва да включва не само формалната законосъобразност на предприетите процесуални действия, но и въпроса дали същите са били използвани като инстP.т за постигане на резултат, несъвместим с целите на съответното производство. В този смисъл Съдът поставя изискване националният контрол да бъде реален и ефективен, а не ограничен до формална проверка на законовите основания.

В процесуално отношение Съдът не пристъпва към разглеждане по

същество на оплакването по чл. 18 КЗПЧОС в делото З., тъй като приема, че жалбата следва да бъде обявена за недопустима поради неизчерпване на вътрешноправните средства за защита. Съдът приема, че националният правен ред предоставя средство за защита във връзка със задържането, което би могло да позволи разглеждане и на твърденията за злоупотреба с власт, включително в контекста на чл. 18 КЗПЧОС. Поради това е прието, че жалбоподателят не е изчерпал всички налични вътрешноправни механизми, които биха могли да доведат до изясняване на релевантните факти и до предоставяне на обезщетение при наличие на нарушение.

Независимо от процесуалния изход на делото, изложените от Съда принципи имат съществено значение за тълкуването и прилагането на чл. 18 от Конвенцията. От тях следва, че когато се твърди използване на държавни правомощия за цели, различни от предвидените в Конвенцията, националните съдилища следва да извършват задълбочен анализ на всички фактически обстоятелства, да допускат използването на косвени доказателства и да изследват въпроса за преобладаващата цел на предприетите действия. Само при такава цялостна и контекстуална оценка може да бъде установено дали ограничението на правото представлява допустима намеса в рамките на Конвенцията или използване на законови правомощия като средство за постигане на несъвместима с нея цел.

С оглед на всичко изложено до тук, съдът приема, че при разглеждане на твърденията следва да се приложи активен и контекстуален подход към доказателствата. Националният съд не следва да се ограничава до формално разпределение на доказателствената тежест, когато се твърди скрита цел на процесуални действия, а следва да обсъди и косвените доказателства, последователността на събитията и общия контекст. При ограничения, които формално преследват допустима цел, е необходимо да се прецени дали наред с нея не е налице и друга, недопустима цел, и ако такава е установена, дали тя е била преобладаваща.

По отношение на оплакванията, свързани с твърдяното принуждаване на Я. И. З. да прехвърли дружествените си дялове чрез задържане и заплахи за отказ от жизненоважни медицински грижи, ЕСПЧ приема, че оплакването по чл. 18 от Конвенцията следва да се разглежда във връзка с чл. 5, §§ 1 и 3 от Конвенцията, а не във връзка с чл. 1 от Протокол № 1. Причината е, че

твърдяната скрита цел е била посегателство върху имуществото на жалбоподателя чрез ограничаване на правото му на свобода и сигурност.

ЕСПЧ приема, че в България съществува достъпно вътрешноправно средство за защита по чл. 2, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗОДОВ за обезщетяване на вреди от задържане, за което се твърди, че противоречи на чл. 5, §§ 1—4 от Конвенцията. Това средство е приложимо и когато задържането вече е приключило, като може да осигури адекватно обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, причинени от противоправното действие.

ЕСПЧ отчита, че съдебната практика по тези разпоредби се е развила след измененията от декември 2012 г., включително с изясняване от Върховния касационен съд, че такива искове могат да бъдат предявени преди приключване на наказателното производство и че гражданските съдилища могат да преценяват законосъобразността на задържането през стандартите на чл. 5 от Конвенцията. При тези данни, както и с оглед вътрешния доклад от юли 2020 г. относно начина на водене на наказателните производства срещу жалбоподателя, ЕСПЧ приема, че предявените в края на 2022 г. искове срещу органите на прокуратурата по чл. 2, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗОДОВ имат обосновани изгледи за успех. От това следва, че оплакванията пред ЕСПЧ са недопустими поради неизчерпване на вътрешноправните средства за защита, като при липса на обезщетение на национално равнище жалбоподателят би могъл отново да сезира Съда.

При тези данни съдът намира, че преценката за основателността на исковете по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ не следва да се ограничи до формалната законосъобразност на отделните постановления за привличане като обвиняем, постановленията за задържане до седемдесет и два часа и определенията по мерките за неотклонение. В настоящото производство съдът не действа като контролна инстанция върху наказателните съдебни актове, но е длъжен да провери дали в резултат на действията и процесуалното поведение на прокуратурата свободата на ищеца е била ограничена в съответствие с целите, допустими по чл. 5 от Конвенцията. Когато се твърди, че ограничението на свободата е използвано за цел, различна от предвидената в Конвенцията, изследването не може да бъде сведено до въпроса дали е съществувало наказателно производство и дали в него са били постановени формално

валидни актове. Именно при твърдения за злоупотреба с процесуални правомощия е необходимо да се провери дали зад външната форма на наказателното преследване не се установява друга преобладаваща цел, която не е свързана с обезпечаване явяването на обвиняемия, предотвратяване укриването му, възпрепятстване на престъпна дейност или защита на нормалното развитие на разследването.

В тази връзка съдът отчита, че чл. 18 от Конвенцията няма самостоятелно приложение и не създава отделно субективно право, чието нарушение да бъде преценявано извън конкретното ограничено право. Той изисква да се установи, че дадено ограничение, допустимо само за определени цели, е било използвано за друга цел. В конкретния случай релевантното ограничено право е правото на свобода и сигурност по чл. 5 от Конвенцията, тъй като твърдяната недопустима цел е била реализирана чрез задържането на ищеца, чрез поддържането на това задържане, чрез повторното му привличане като обвиняем и чрез последващо искане за ново задържане под стража. Поради това съдът изследва не дали имуществените права на ищеца са били самостоятелно нарушени, а дали ограничаването на неговата свобода е било използвано като средство да предизвика поведение, свързано с разпореждане с имуществото му, както и върху отношенията му с други лица по повод контрола върху дружествата и издетите ценности.

Доказването на такава скрита цел по естеството си не може да се очаква да бъде осъществено чрез пряко писмено разпореждане, изрично признание или формален акт, от който да може ясно да се изведе недопустимата цел. Затова съдът следва да извърши цялостна оценка на преките и косвените доказателства, като прецени тяхната взаимна връзка, времева последователност и обективна насоченост. Отделните факти следва да бъдат поставени в контекст, без да се изисква всяко от тях самостоятелно да доказва нарушение на чл. 18 от Конвенцията. Ето защо изводът за наличие на скрита цел може да бъде направен само ако съвкупността от установените факти е последователна, логически непротиворечива и достатъчно убедителна и при положение, че обяснението, че органите са действали единствено за обичайните цели на наказателното производство, остава по-малко убедително от извода за преобладаваща недопустима цел.

Прилагането на този подход налага първо да се прецени каква е била

официално заявената цел на ограничаването на свободата. По делото е безспорно, че ищецът е бил привлечен като обвиняем по обвинение за тежки престъпления и че прокуратурата е поискала спрямо него да бъде взета мярка за неотклонение „задържане под стража“. Тези обвинения формално могат да обосноват намеса по чл. 5, § 1, б. „с“ от Конвенцията, ако са налице данни, които пораждат обосновано подозрение, и ако задържането преследва действителната цел лицето да бъде изправено пред компетентен орган и да се осигури нормалното развитие на наказателното производство.

Съдът не намира, че всяко наказателно преследване, възникнало на фона на граждански или търговски спор, е несъвместимо с Конвенцията, тъй като е възможно частноправен конфликт да разкрие и данни за престъпление. Поради това от наличието на спор между ищеца и неговия баща не може да се направи единствен възможен извод, че има скрита цел на образуването в последствие наказателното производство. Решаващо обаче е, че в настоящия случай наказателното преследване не възниква в неутрална фактическа среда, а като ескалация на вече съществуващ семеен и търговски конфликт, свързан с управление на дружествата от групата „Изамет“ и с противопоставяне между ищеца и баща му относно контрола върху бизнеса.

Този конфликт е бил известен на институциите преди юли 2019 г. и по него вече са били подавани жалби, но те не са довели до незабавно използване на най-интензивните форми на наказателна принуда. Значението на това обстоятелство е в сравнението между предходното институционално поведение и внезапната последваща активност. Когато сходни по основа твърдения известно време не пораждат наказателна намеса, а след намесата на нови лица и подаване на нов сигнал се повдигат веднага обвинения за организирана престъпна група и се осъществяват множество процесуално-следствени действия, както и задържане под стража, следва да се потърси убедително обяснение защо именно тогава процесуалната необходимост е станала толкова интензивна.

Такова убедително обяснение не се извежда от последващото развитие на разследването. Ако първоначалното задържане е било продиктувано от реален риск и от необходимост да се обезпечи разследването на сложна престъпна дейност, би следвало след задържането да последва активност, която да съответства на тази обстановка. По делото обаче се установява

обратното - в продължение на значителен период след задържането под стража спрямо ищеца не са извършвани съществени следствени действия с негово участие, а при разглеждане на въпроса за освобождаването му през ноември 2019 г. е отчетено, че в продължение на четири месеца не са извършвани следствени действия по делото.

Това обстоятелство има основно значение за преценката по чл. 5 от Конвенцията. То показва, че поддържането на най-тежката мярка за неотклонение не е било съпроводено с процесуална активност, която да налага фактическото изолиране на ищеца. Не се доказва ищецът да е предприемал действия по укриване, да е възпрепятствал разследването или да е извършвал действия, които да обосноват задържането при липса на следствена активност. Още по-малко такава необходимост може да бъде изведена след настъпилото значително влошаване на здравословното му състояние. Здравословното състояние на ищеца всъщност е било фактор, който е следвало да намалява, а не да увеличава, убедителността на твърдяна опасност от укриване или от осуеотяване на процеса.

В гражданското производство съдът следва да установи дали от гледна точка на Конвенцията и отговорността на държавата задържането е било обосновано и дали е преследвало допустима цел. В случая в съдебните производства по мерките за неотклонение защитата е поставяла въпроса за друга цел на задържането и за използване на наказателното производство в частен имуществен конфликт, но от данните по делото не се установява тези твърдения да са били подложени на самостоятелна и задълбочена проверка.

Показателно е и че особеното мнение при въззивното разглеждане на първата мярка е отчело семейния характер на отношенията, лежащи в основата на обвиненията, и липсата на убедителност за необходимостта от най-тежката мярка. Съдът не възприема особеното мнение като доказателство, което само по себе си установява незаконност на задържането, но то все пак сочи, че още в началния етап е било видно наличието на сериозно напрежение между формалната наказателноправна квалификация и фактическата основа на спора. Установява се продължаване на задържането без съответна активност и същевременно паралелно развитие на действия във връзка с иззетото имущество. В тази част съдът намира, че първото задържане следва да бъде разграничено във времето. Началният момент на задържането

формално е свързан с образуваното досъдебно производство и повдигнатите обвинения. Независимо от съмненията относно начина, по който е стигнато до тези обвинения, съдът не извежда извод за нарушение само от факта на първоначалното привличане и първоначалното искане за налагане на мярката „задържане под стража“. Нарушението се разкрива в по-широката динамика на последващото поддържане на ограничението, тъй като колкото повече времето е напредвало без активни следствени действия и при влошаващо се здравословно състояние на ищеца, толкова по-слаба е ставала връзката между задържането и допустимите цели по чл. 5 КЗПЧОС.

Следва да се посочи, че съдебномедицинската експертиза установява, че ищецът е страдал от предходно бъбречно заболяване, но също така се установява, че неблагоприятното развитие на заболяването не е било неизбежна последица, доколкото вещите лица сочат, че задържането е довело до невъзможност за спазване на необходимия режим, до забавяне на лечебно-диагностичния процес и до липса на адекватно проследяване. Това не превръща автоматично всяко медицинско усложнение в пряка отговорност на прокуратурата, но поставя задържането в различна светлина, като показва, че продължаването на изпълнението на мярката „задържане под стража“ е било свързано със сериозни рискове, които органите са били длъжни да отчитат. Значението на медицинските данни не се изчерпва с това, че ищецът е страдал физически. По делото се установява, че здравословното състояние на ищеца е било релевирано чрез искания за изменение на мярката и представяне на медицински документи, но дори и при наличието им прокуратурата е продължила да поддържа необходимостта от задържане. На този фон са се развили и действията по изземване, съхраняване и връщане на пари и ценности, собствени на ищеца. При нормално развитие на наказателно производство по обвинение в присвояване и изпиране на пари от организирана престъпна група иззетите пари и ценности би следвало да бъдат третирани като потенциално важни веществени доказателства. Това предполага прецизно описание, съхранение, проверка на произхода и принадлежността, преценка за нужда от експертизи и особена предпазливост при връщане. В конкретния случай доказателствата сочат различен модел. Вътрешният доклад на прокуратурата установява проблеми при описването и съхранението на вещите, липса на достатъчна индивидуализация и липса на последващо отстраняване на пропуските. Относно молбата на И. З. за

връщане на златните монети се установява, че тя е съдържала описание, съвпадащо с протоколите за изземване, въпреки че той не е присъствал при претърсванията и не се установява да е разполагал с копия от протоколите.

Постановлението на прокурор Д. от 18.02.2020 г. също е от значение. Съдът не подлага на инстанционен контрол това постановление, но го цени като факт от общата доказателствена картина. В него е допуснато частично връщане на монети при общи съображения, че връщането няма да затрудни разследването и че вещите не са предмет или средство на престъплението. Впоследствие самият прокурор Д. заявява, че не е извършил проверка на фактурите, не е проверявал плащания, не е сравнявал подробно фактурите с иззетите монети и не е установявал по несъмнен начин дали съществува спор за собственост. Той фактически потвърждава, че е възприел собствеността на И. З. върху част от монетите въз основа на негови твърдения и представени документи, без да извърши пълна проверка. В контекста на спор, в който ищецът е отбелязвал, че предметите са негови или семейни ценности, а обвиненията са свързани с имуществени отношения между баща и син, тази липса на проверка е от съществено значение.

От представения протокол №1624/20.03.2026г. по нохд №3784/2024г. по описа на 23 състав, НО, СГС се установява, че прокурор К.П. е дал показания относно връщането на паричните средства и фактическото предаване на монетите, като той е бил включен като наблюдаващ прокурор чрез определен избор и че включването му е било свързано с необходимост да се произнесе по молба за връщане на веществени доказателства. Самото използване на определен избор не е неправомерно, но в конкретния случай то съвпада с именно с връщането на 550 000 евро, иззети в рамките на наказателното производство срещу ищеца. Прокурор П. посочва, че е желаел да извърши допълнителни проверки, но не ги е извършил поради настояване за бързо произнасяне от прекия му ръководител. Този факт има по-голяма доказателствена тежест от субективната му оценка дали вътрешното му убеждение е било повлияно, защото показва обективно съкращаване на проверката при разпореждане със значителна сума, като следва да се подчертае контрастът между липсата на бързина и активност по доказването на обвиненията срещу ищеца и изключителната бързина при връщането на иззетите ценности.

Ако наказателното производство е било водено преди всичко с цел разследване на престъпления, очаквано би било органите да проявят най-висока активност при събиране и проверка на доказателствата за тези престъпления, но вместо това се установява бързина и настойчивост при връщането веществените доказателства с голяма стойност. Тази разлика в институционалната енергия не може да бъде обяснена убедително с обичайна процесуална необходимост. Тя показва, че имуществените действия са били поне толкова важни за развитието на производството, колкото и самото разследване, а в определени моменти - и по-важни.

Фактическото предаване на 550 000 евро на 16.03.2020 г. е пряко свързано с този извод. Сумата е върната в деня, в който ищецът е привлечен като обвиняем по новото производство, а на следващия ден прокуратурата е поискала неговото задържане под стража. Това времево съвпадение само по себе си не би било достатъчно за извод за наличие на скрита цел по чл. 18 КЗПЧОС, но то се вписва в поредица от събития, при която действията, касаещи имуществото на ищеца, и ограничаването на свободата му се развиват паралелно.

От протокол №1624/20.03.2026г. по нохд №3784/2024г. по описа на 23 състав, НО, СГС, се установява, че прокурор П. не може да посочи кой е организиран пренасянето на парите до сградата на прокуратурата, кой е разпоредил логистиката и защо всичко е било извършено така, че сумата да бъде фактически предадена веднага след издаване на постановлението. Подобни неясноти има и във връзка с действията по предаване на монетите на 23.03.2020 г., 24.03.2020 г. и 26.03.2020 г. - прокурор П. сочи, че фактическото връщане му е било възложено устно от Д. Франтишек П., въпреки че постановлението първоначално е било постановено от прокурор Д.. Монетите са били донесени от трезор, организирано е предаване, продължило извън работно време, а впоследствие са върнати и допълнителни монети поради технически пропуски. Възможно е част от действията да са били продиктувани от пандемичната обстановка и от отсъствие на други прокурори, но тази възможност не обяснява защо е било необходимо именно ускорено фактическо предаване на ценности и защо не са извършени проверки, съответстващи на стойността и значението на ценностите като веществени доказателства. В контекста на липса на аналогична активност по

същинското доказване на обвинението тази ангажираност е индиция за наличие на друга цел, различна от установяването на обстоятелствата по обвинението. Установява се също, че поведението на Д. Франтишек П. е било припряно и различно от обичайните колегиални отношения, което се изразява в обективно установените действия - бързо включване на наблюдаващ прокурор, настояване за произнасяне същия ден, връщане на 550 000 евро, последващо организиране на връщане на ценности и липса на време за проверки. Съдът цени в случая личната ангажираност на административния ръководител като косвено доказателство, доколкото неговата намеса се изразява в настойчивост за бързо произнасяне по връщане на веществени доказателства на значителна стойност, в устно възлагане на фактическо предаване и в интерес към изпълнението на действия, които по съществото си засягат частни имуществени претенции, което надхвърля обичайното административно ръководство. Тези обстоятелства следва да се ценят не като доказателство за вътрешните мотиви на административния ръководител, а като потвърждение за необичайния характер на институционалното поведение. В съвкупност тези обстоятелства показват, че официално заявената цел на наказателното производство не обяснява убедително реалното развитие на процесуалните действия.

Разследването срещу ищеца не се е развило с онази интензивност, която би оправдала продължителното му задържане. В същото време действия, касаещи имуществото му, се развиват бързо, с висока организационна ангажираност и при непълна проверка. Съдът не установява, че всяко действие е било лишено от законова форма, а че законовата форма е била използвана за постигане на резултат, който не е сред допустимите цели на чл. 5 КЗПЧОС. Този извод не се основава на отделно процесуално нарушение, а на натрупване на взаимно допълващи се индиции, които разгледани в тяхната съвкупност разкриват различна от официално заявената насоченост на предприетите действия.

От приложените по делото материали се установява, че в рамките на досъдебно производство № 128/2019 г. по описа на СО при СП, пр. пр. № 1456/2019 г. по описа на Специализираната прокуратура, е бил наложен заповед върху дружествените дялове на Я. З. в „Изамет 1991“ ООД, като този заповед е отменен с протоколно определение от 03.04.2020 г. по в.н.ч.д. № 153/2020 г. на Апелативния специализиран наказателен съд. От съдържанието на съдебния

протокол се установява, че в проведеното на същата дата съдебно заседание представителят на прокуратурата е изразил становище, че запорите следва да бъдат отменени, тъй като между И. З. и Я. З. било постигнато съгласие „да продадат или да отчуждят тази фирма на други лица“, за да може дружеството да продължи дейността си. Същевременно по делото е представен договор за продажба на дружествени дялове от 20.03.2020 г., както и нотариално заверено пълномощно от същата дата, подписани в периода, в който Я. З. се е намирал под стража по повторно образуваното срещу него производство № 51/2020 г. по описа на СО при СП, а здравословното му състояние е било тежко влошено вследствие необходимостта от хемодиализа и продължаващо болнично лечение. Именно в този период са предприети и действия по прехвърляне на дружествените дялове на К. Х., като опитите за вписване на промените в Търговския регистър са следвали непосредствено след отпадането на наложения от прокуратурата запор.

Тази последователност от действия има съществено значение при преценката по чл. 18 КЗПЧОС, тъй като показва функционална връзка между упражнената наказателноправна принуда и последвалото развитие на имуществените отношения около „Изамет 1991“ ООД. Само по себе си нито налагането на запор, нито неговата последваща отмяна представляват нарушение на Конвенцията, тъй като и двете действия попадат в рамките на процесуалните правомощия на прокуратурата и съда. Значение придобива обаче конкретният контекст, в който тези правомощия са били упражнени. Запорът е поддържал невъзможността за разпореждане с дружествените дялове в период, през който ищецът е бил поставен под интензивна процесуална принуда и фактически изолиран чрез задържането си, а неговото отменяне е последвало след вече осъществени действия по подготовка на прехвърлянето и след постигнато извънпроцесуално „съгласие“, на което самият прокурор се е позовал пред съда.

От данните по делото се установява още, че след подписването на документите от 20.03.2020 г. са били предприети действия по вписване в Търговския регистър на прехвърлянето на дружествените дялове и на произтичащите от това промени в управлението на дружеството, но вписването е било отказано от Агенцията по вписванията, а впоследствие отказът е бил потвърден и по съдебен ред. В мотивите на съдебния акт е

прието, че представените документи не установяват по надлежен и несъмнен начин валидно формирана воля за извършване на заявените промени, като е отчетено и обстоятелството, че съответните документи са подписани при условия, при които Я. З. се е намирал в болнично заведение, под стража и в тежко здравословно състояние. Това последващо развитие има значение не защото пряко установява незаконосъобразност на действията на прокуратурата, а защото показват, че именно в периода на активна наказателноправна принуда са били предприети ускорени действия по прехвърляне на дружествени дялове, което впоследствие не е било допуснато от регистърния орган и съда. В този контекст особено значение придобива обстоятелството, че запорът върху дружествените дялове, наложен в рамките на досъдебното производство, е бил отменен непосредствено след подписването на документите за прехвърляне и след заявеното пред съда становище на прокуратурата, че между И. З. и Я. З. било постигнато съгласие за отчуждаване на дружеството. Последователността на тези действия трудно може да бъде обяснена единствено с обичайните цели на наказателното производство, още повече при липсата на съпоставима процесуална активност по самото разследване и при едновременното наличие на необичайна настойчивост относно действията, засягащи имуществото на ищеца. Именно разгледани заедно с действията по връщане на парични средства и ценности, както и с установените контакти и отношения с П.П. и свързаните с него лица, тези факти формират последователна картина, при която ограничаването на свободата и упражняването на прокурорските правомощия придобиват значение и като средство за въздействие върху имуществените отношения и контрола върху дружеството, което е относимо към извода за отклонение от допустимата цел по смисъла на чл. 18 КЗПЧОС. В този смисъл процесуалното поведение на прокуратурата не се вписва изцяло в обичайната логика на наказателно преследване, насочено единствено към обезпечаване на доказателства и защита интересите на разследването, а получава значително по-убедително обяснение, когато бъде разгледано паралелно с развитието на отношенията между И. З., П.П. и лицата от обкръжението му, както и с предприетите именно в този период действия по фактическо и юридическо преразпределяне на контрола върху дружеството. В своята съвкупност тези факти подкрепят извода, че наказателноправните механизми са били използвани не само за целите на разследването, а и като средство за

въздействие върху имущественото положение на ищеца.

От приложените материали освен това се установява, че първоначалното наказателно производство срещу Я. З. е досъдебно производство № 128/2019 г. по описа на Следствения отдел при Специализираната прокуратура, пр. пр. № 1456/2019 г. по описа на Специализираната прокуратура, образувано през юли 2019 г., по което на 17.07.2019 г. му са повдигнати обвинения за участие в организирана престъпна група по чл. 321 НК, за изнудване по чл. 213а НК и за изпиране на пари по чл. 253 НК. На 16.03.2020 г. е образувано отделно досъдебно производство № 51/2020 г. по описа на СО при СП, пр. пр. № 566/2020 г. по описа на СП, за престъпление по чл. 321, ал. 6 НК по обвинение за сговаряне за извършване на престъпления по чл. 202 НК, като самите прокурорски постановления и съдебни актове сочат, че това производство е формирано въз основа на материали, отделени именно от ДП № 128/2019г. По него на същата дата, 16.03.2020 г., Я. З. е привлечен като обвиняем за сговор с А.К.-Г. за извършване на престъпления по чл. 202 НК, а непосредствено след това спрямо него отново е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“. Впоследствие производството по ДП № 51/2020 г. е било обединено обратно с ДП № 128/2019 г.

Тази последователност на процесуалните действия има съществено значение при преценката по чл. 18 КЗПЧОС. Отделянето на ограничен обем материали от вече съществуващо производство, образуването на ново досъдебно производство въз основа на същата фактическа основа, повторното привличане на ищеца като обвиняем и повторното му задържане в кратък времеви интервал, при липса на данни за съществено нова доказателствена съвкупност, а впоследствие и повторното съединяване на двете производства, обективно създават впечатление за използване на наказателния процес не само за нуждите на наказателното преследване, а и като средство за поддържане на непрекъснат натиск върху ищеца. Особено значение в тази насока имат времето съвпадение между второто задържане, тежкото здравословно състояние на З., провежданата му хемодиализа, осъществените в болнично заведение нотариални действия и последвалото разпореждане с дружествените дялове. В своята съвкупност тези обстоятелства могат да бъдат възприети като индиция, че приложените мерки за процесуална принуда не са били насочени единствено към обезпечаване целите на наказателното производство по чл. 57 НПК, а са били използвани и за постигане на външен

за наказателния процес резултат, свързан с имущественото положение на ищеца.

Ако отделните доказателствени източници бъдат разглеждани изолирано един от друг, за всяко от установените обстоятелства би могло да бъде намерено самостоятелно алтернативно обяснение. Възможно е част от проверките да не са били извършени поради значителна натовареност на прокуратурата или поради затрудненията в организацията на работа в периода на пандемията. Възможно е административният ръководител да е проявявал настойчивост за бързо произнасяне с оглед формалното изтичане на срокове или необходимостта от организационно приключване на определени процесуални действия. Възможно е и самата логистика по предаването на паричните средства и монетите да е била резултат от вътрешна организация на специализираната прокуратура, а не от предварително формирана неправомерна цел. Именно поради това съдът не извежда заключение за нарушение на чл. 18 КЗПЧОС въз основа на който и да е отделен факт, разгледан самостоятелно. Решаващо значение има тяхната взаимна връзка, времевата им последователност и обстоятелството, че в своята съвкупност те не получават убедително и логически последователно обяснение в рамките на обичайното развитие на едно наказателно производство. Особено показателно е, че в различните етапи от производството ограничаването на свободата на ищеца и действията по разпореждане с имущество се развиват паралелно, като фактически взаимно се допълват и подпомагат.

Съдът отчита, че наказателното производство не е било единственият фактор, повлиял имуществените отношения между страните във вътрешносемейния конфликт, тъй като част от тези отношения са били предмет и на продължителни търговски и гражданскоправни спорове. Това обстоятелство обаче не намалява значението на установеното по делото институционално поведение. При наличие на остър търговски и семеен конфликт държавните органи са били длъжни да проявят особена процесуална дистанция и повишена прецизност, така че наказателноправните механизми да не бъдат използвани като средство за влияние в отношения, които в значителна степен имат частноправен характер. Вместо това обаче по делото се установява използване на най-интензивната форма на процесуална принуда при едновременно отслабване на следствената активност и засилване на

действията, насочени към фактическото разпореждане с активи и търговски контрол. Когато ограничаването на свободата чрез задържане под стража е съпътствано от ускорени действия по предаване на значителни парични средства, монети и последващи действия по разпореждане с дружествени дялове, съдът е длъжен да прецени дали между тези процеси не съществува функционална връзка. В настоящия случай такава връзка се извежда не чрез преки доказателства за предварително съгласуван план, а чрез обективната последователност на събитията и чрез характера на предприетите действия.

В този смисъл показателен е и начинът, по който е било реализирано повторното задържане на ищеца през март 2020 г. Към този момент здравословното му състояние вече е било значително влошено и това е било известно на органите на прокуратурата чрез представената медицинска документация и направените искания във връзка с лечението му. Независимо от това е било образувано ново наказателно производство, в рамките на което ищецът е бил повторно привлечен като обвиняем и отново е поискано вземането на най-тежката мярка за неотклонение. Самото наличие на ново обвинение поначало не изключва възможността за законосъобразно упражняване на процесуалните правомощия. Значение в случая обаче има обстоятелството, че новото обвинение първоначално е било отделено в самостоятелно производство, а впоследствие това производство отново е било съединено с първоначалното поради връзката между фактите и предмета на разследването. Именно тази последователност, разгледана в контекста на останалите установени действия, придава допълнителна тежест на извода, че ограничаването на свободата е било поддържано и използвано по начин, надхвърлящ обичайните нужди на наказателното преследване.

Следва да бъде отчетено и че действията по връщане на част от вещите и паричните средства са били извършени въз основа на формално валидни прокурорски постановления, които не са били отменени по надлежния ред. Това обстоятелство само по себе си не е достатъчно, за да изключи приложението на чл. 18 КЗПЧОС. Именно смисълът на тази разпоредба изисква да бъде изследвано дали предоставени от закона правомощия не са били използвани за цел, различна от предвидената от Конвенцията. Поради това решаващият въпрос не е дали прокуратурата е разполагала с процесуална компетентност да се произнася по молби за връщане на веществени доказателства, а дали конкретният начин, по който тези правомощия са били

упражнени, разгледан съвместно с ограничаването на свободата на ищеца, разкрива отклонение от допустимата цел на наказателното производство. В случая нито едно от установените обстоятелства не получава достатъчно убедително обяснение, ако се приеме, че единствената преследвана цел е била обичайното наказателно преследване.

Разгледани в тяхната съвкупност, тези факти не сочат единствено на процесуална непълнота или организационна небрежност, а разкриват модел на институционално поведение, при който имуществените последици за ищеца извън наказателното производство са придобили самостоятелно и съществено значение. Това не означава, че съдът приема за доказано всяко твърдение на ищеца относно съществуването на предварително организирана схема или относно координирани действия между всички посочени от него лица, доколкото доказателствата по делото не позволяват подобен категоричен извод. Не е установено по несъмнен начин участието на всички сочени лица в общ механизъм, нито са налице преки доказателства за предварително взети решения относно конкретни активи или конкретни процесуални действия. Именно поради това съдът не основава извода си на предположения за конспиративни отношения, а на обективно установеното процесуално поведение на държавните органи и на неговото фактическо отражение върху положението на ищеца.

Съдът не намира и че всички процесуални действия по делото са били лишени от законова основа или че обвиненията срещу ищеца са били изцяло произволни още от самото начало. По делото са съществували данни за конфликт и за действия, които са могли да обусловят необходимост от наказателноправна проверка. Това обаче не е достатъчно, за да оправдае всяко последващо ограничаване на свободата и всяко процесуално решение. Конвенционният стандарт изисква не само формално наличие на процесуално основание, но и съответствие между използваните мерки и действителната цел, за която те се прилагат. Именно това съответствие съдът намира за нарушено в настоящия случай. Отделно от това следва да бъде отчетено и въздействието на публичността около производството. Когато задържането е съпроводено с публично представяне на обвиняемия в контекст на тежка организирана престъпност, а впоследствие значителна част от институционалната активност се концентрира върху имуществените аспекти

на конфликта, това допълнително усилва извода, че наказателноправните механизми са били използвани с интензитет, който надхвърля обичайните нужди на разследването.

Не без значение е и продължителността на периода, през който ищецът е бил поставен в състояние на правна и фактическа несигурност. Дори след изменението на първоначалната мярка за неотклонение и последващите процесуални развития спрямо него са продължили да съществуват ограничения и наказателноправен натиск. Този период следва да бъде оценяван кумулативно, а не като поредица от изолирани процесуални актове, тъй като именно кумулативният ефект е характерен за нарушенията по чл. 18 КЗПЧОС, при които отделните действия могат да изглеждат формално допустими, но тяхната последователност и общ резултат разкриват отклонение от допустимата цел.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до извода, че ограничаването на свободата на ищеца не е било използвано единствено за целите, допустими по чл. 5 КЗПЧОС. Макар наказателното производство формално да е било основано на обвинения за тежки престъпления, съвкупността от доказателствата сочи, че задържането и поддържането му са били използвани и като средство за оказване на натиск в контекста на семеен и търговски конфликт, както и за обезпечаване на фактическо разпореждане с имущество и ценности. Именно това придава на нарушението неговия конвенционен характер по чл. 18 във връзка с чл. 5 §§ 1 и 3. Оттук следва и изводът, че нарушението на чл. 5, § 1 не се изчерпва единствено с преценка относно формалното наличие на законово основание за задържането, а се изразява в това, че ограничението на свободата е било поддържано и използвано извън допустимите цели на разпоредбата. Законността по смисъла на Конвенцията предполага не само наличие на постановление или съдебен акт, но и отсъствие на произвол и добросъвестно упражняване на процесуалните правомощия. Когато държавната принуда се използва за преобладаваща цел, различна от предвидената в Конвенцията, ограничението на свободата губи своята конвенционна легитимност независимо от външната процесуална форма.

По отношение на причинната връзка между установеното нарушение и претърпените неимуществени вреди съдът намира, че тя е доказана.

Ограничаването на свободата по начин, несъвместим с чл. 5 във връзка с чл. 18 от Конвенцията, по естеството си причинява значими неимуществени вреди. Те не се свеждат само до обичайното неудобство и тревога, които съпътстват всяко наказателно производство.

В конкретния случай вредите се характеризират с по-висока интензивност, защото ищецът е бил поставен в положение да възприема лишаването си от свобода не като нормална, макар и тежка, мярка в рамките на наказателен процес, а като инструмент на принуда в имуществен конфликт. Това обективно поражда чувство за несигурност, безпомощност и недоверие към институциите, което е значително по-тежко от обичайните страдания при задържане.

При преценката на вредите съдът отчита продължителността на ограниченията. Първото задържане започва на 17.07.2019 г. и приключва с окончателното потвърждаване на изменението на мярката на 14.11.2019 г. Второто ограничаване на свободата започва на 16.03.2020 г. и продължава до 22.05.2020 г., когато домашният арест е изменен в парична гаранция.

Тези периоди следва да се разглеждат в тяхната връзка. Второто задържане не е било преживяно от ищеца като нов и самостоятелен процесуален епизод, а като повторение на вече преживяна репресия, довела до тежки здравословни последици. Поради това неговият психически ефект е бил по-силен, отколкото би бил при лице, което не е преминало през предходното задържане и последвалите усложнения.

Здравословното състояние на ищеца е основен фактор при определяне на интензитета на вредите. Съдът приема, че ищецът е имал предходно хронично заболяване, но това не намалява, а увеличава тежестта на преживяното при неправомерно използване на задържането. Лице с бъбречно заболяване, което е поставено в условия на лишаване от свобода без достатъчна процесуална необходимост и при скрита недопустима цел, преживява не само ограничението на свободата, но и реален страх от невъзможност да получи своевременно лечение.

Този страх в случая не е бил абстрактен, доколкото е породен от действителни медицински усложнения, операции, инфекция, нефректомия и последваща необходимост от хемодиализа. Макар не всички медицински последици да могат да бъдат възложени изцяло на ответника като

самостоятелно нарушение, те са неразделна част от начина, по който ищецът е преживял незаконната по конвенционен стандарт процесуална принуда.

Съдебнопсихиатричната експертиза потвърждава, че преживяното е имало трайно отражение върху психическото състояние на ищеца. Установените промени в социалното функциониране, редуцирането на контактите, повишената подозрителност, фокусирането върху здравословните проблеми и намаляването на професионалните амбиции съответстват на обективно установения контекст.

Така установените вреди са в пряка причинна връзка с поведението на прокуратурата, доколкото именно тя е инициирала и поддържала процесуалните действия, довели до ограничаването на свободата. Съдът отчита, че част от вредите са повлияни и от действия на други органи или от обективното здравословно състояние на ищеца. Това обаче не прекъсва причинната връзка, доколкото неправомерното ограничение на свободата поставя лицето в условия, при които вече съществуващата уязвимост се усилва и се реализират значими страдания, а отговорността на органа, причинил ограничението, обхваща вредите, които са нормална и предвидима последица от него.

При определяне на размера на обезщетението съдът изхожда от характера на установеното нарушение, неговата продължителност, интензитета на намесата, личното положение на ищеца, отражението върху здравето и психиката му, както и от необходимостта обезщетението да бъде справедливо, съразмерно и ограничено до вредите, които са в причинна връзка с уваженото основание.

В случая се засяга не само физическата свобода, но и чувството за правна сигурност. За лицето възниква основателно усещане, че процесуалните гаранции не функционират като защита срещу произвол, а че самият наказателен процес може да бъде употребен като инстP.т за натиск. Именно този елемент обуславя по-високия размер на обезщетението в сравнение с обичайни случаи на незаконосъобразно задържане.

На второ място, съдът отчита продължителността и повторемостта на ограниченията. Първото задържане от 17.07.2019 г. до 14.11.2019 г. е продължило близо четири месеца. Това не е кратък или формален период на ограничение, а продължително лишаване от свобода, през което

здравословното състояние на ищеца се е влошило значително. Второто ограничаване на свободата от 16.03.2020 г. до 22.05.2020 г. е настъпило след този първи период и след тежките медицински последици, поради което е имало засилен психически ефект. То е възприето от ищеца не като изолиран процесуален акт, а като повторно поставяне в положение, което вече е довело до тежко увреждане.

При определяне на обезщетението съдът отчита именно този кумулативен ефект, тъй като повторната намеса след преживяно тежко първо задържане обективно причинява по-висока степен на страх и безпомощност. На трето място, съществено значение има здравословната уязвимост на ищеца. Съдът отчита, че ищецът е преминал през болнични престои, хирургични интервенции, инфекциозно усложнение, отстраняване на левия бъбрек и последваща необходимост от хемодиализа. Както беше посочено, не всички медицински последици могат да бъдат вменени на прокуратурата като самостоятелно медицинско увреждане, но те са неразделно свързани с начина, по който той е преживял ограничаването на свободата и с интензитета на неимуществените вреди. За лице в такова състояние лишаването от свобода не е само изолация, а реален страх от невъзможност да получи своевременно лечение и от необратимо влошаване.

На четвърто място, съдът съобразява психическите последици. При ищеца се установява значимо психоемоционално отражение, изразяващо се в редуциране на социалните контакти, подозрителност, фокусиране върху преживяното и върху здравословното състояние, ограничаване на професионалните перспективи и трайно чувство за несигурност. Тези последици са логично свързани с характера на нарушението. Когато човек преживее задържане, което съдът приема за използвано с недопустима цел, психическата травма не се изчерпва със страха от наказателното обвинение. Тя включва и усещането, че е бил поставен в зависимост от външни имуществено мотивирани интереси, реализирани чрез държавна власт.

На пето място, съдът отчита отражението върху семейния и личния живот на ищеца. Първото задържане е настъпило непосредствено след раждането на дете в семейството му, а събитията са били съпроводени с претърсвания, изземвания, публичност и продължително наказателно преследване. Този контекст е засилил страданието, защото лишаването от

свобода е прекъснало нормалния семеен живот в особено чувствителен момент.

Същевременно съдът намира, че претендираните размери на обезщетението значително надхвърлят справедливия паричен еквивалент на доказаните неимуществени вреди.

При съобразяване на всички тези обстоятелства съдът намира, че справедливият размер на обезщетението е 100 000 евро. Така определената сума отчита тежестта на нарушението, без да надхвърля обезщетителната функция на отговорността. Сумата от 100 000 евро съответства и на вътрешния критерий за справедливост по чл. 52 ЗЗД. Този критерий изисква съдът да отчете конкретната личност на пострадалия, характера на увреждането, интензитета и продължителността на страданията, общественоеикономическите условия и необходимостта от равновесие между обезщетителната функция и забраната за неоснователно обогатяване.

В конкретния случай всички релевантни фактори сочат на необходимост от определяне на значително обезщетение, но не и на обезщетение в претендираните многомилionни размери. Установеното нарушение е тежко, но не обхваща всички твърдения на ищеца. Съдът намира, че определеният размер на обезщетението съответства на цялостния обем на доказаните неимуществени вреди, настъпили във връзка с процесните наказателни производства и предприетите в рамките им действия по наказателно преследване и процесуална принуда. При определянето му са отчетени в тяхната съвкупност всички установени по делото последици за личния, семейния, обществения и професионалния живот на ищеца, психическото и емоционалното отражение на обвиненията и ограниченията на свободата, както и кумулативният ефект от всички релевантни процесуални действия и техните последици, разгледани като елементи от една обща фактическа и времева последователност. Следва да се посочи, че с така определения размер се обезщетяват изцяло установените по делото неимуществени вреди, намиращи се в пряка и непосредствена причинна връзка с разглежданото наказателно преследване.

Наред с това съдът намира, че останалите твърдени от ищеца нарушения не са установени по начин, позволяващ уважаване на исквете в тази им част.

Не се установява самостоятелно нарушение, основано на твърдения за физическо насилие. По делото има данни, че ищецът е бил поставян под охрана и че при болнични престои е бил ограничаван физически като задържано лице, включително чрез използване на белезници. Тези обстоятелства са относими към преценката за преживяното страдание и за начина, по който задържането се е отразило върху физическото и психическото му състояние. Те обаче не са достатъчни, за да се приеме, че е упражнено самостоятелно противоправно физическо насилие от страна на органите на прокуратурата или по тяхно конкретно разпореждане.

По същите съображения не може да се приеме за доказано и самостоятелно нарушение на чл. 3 КЗПЧОС, различно от вече отчетеното при анализа на чл. 5 във връзка с чл. 18 КЗПЧОС. За да бъде прието нарушение на забраната за нечовешко или унижително отнасяне, следва да се установи третиране, което по своя характер, продължителност, интензитет и последици достига определен праг на тежест, както и връзка между това третиране и поведението на ответника.

В настоящия случай доказателствата безспорно установяват тежко физическо страдание, но не позволяват то да бъде изведено като самостоятелно противоправно третиране, осъществено от прокуратурата извън вече установеното неправомерно използване на задържането. Част от обстоятелствата, на които ищецът се позовава, са свързани с режима на ареста, с действия на администрацията по изпълнение на задържането, с медицински решения на лечебни заведения и с наличност или липса на конкретни медикаменти. Тези органи и структури не са идентични с ответника, а доказателствата не установяват прокуратурата пряко да е определяла конкретното медицинско лечение или условията на болничното настаняване.

Това не означава, че страдания, свързани с лошото медицински лечение, са ирелевантни. Напротив, те са от съществено значение за размера на обезщетението, защото са настъпили в причинна връзка с лишаването от свобода, което съдът приема за използвано в нарушение на чл. 18 във връзка с чл. 5 КЗПЧОС. Но за да се присъди отделно обезщетение за самостоятелно нарушение на чл. 3 от Конвенцията, следва да е доказано отделно основание, различно от незаконността на задържането и от неговите последици.

Не е доказано и нарушение на чл. 2 от Конвенцията като самостоятелно

основание за ангажиране на отговорността на ответника. Действително, по делото са налице данни, че здравословното състояние на ищеца е било животозастрашаващо в определени моменти и че е било необходимо специализирано лечение. Но от доказателствата не се установява прокуратурата да е създадала пряко конкретен и непосредствен риск за живота му чрез действие или бездействие, различно от поддържането на задържането, което вече е отчетено като част от нарушението на чл. 5 във връзка с чл. 18.

Не се установява и прокуратурата да е разполагала с оперативен контрол върху конкретните медицински решения, включително избора на антибиотик, организацията на болничното лечение или снабдяването с медикаменти. При тези данни не може да бъде направен извод за отделно нарушение на правото на живот, което да обоснове самостоятелно обезщетение.

Не се установяват и останалите твърдения за пряко участие на всички сочени от ищеца лица в обща схема, насочена към увреждането му. По делото са събрани данни за участие на различни лица в отделни епизоди: адвокати, прокурори, лица от кръга около П.П., И. З., Д. Л. и Л. П., като част от тези данни са установени чрез документи и свидетелски показания, но в настоящото производство не е необходимо и не е възможно съдът да установява наказателноправна координация между всички тези лица. Предметът на делото е дали прокуратурата, чрез свои органи и процесуално поведение, е причинила вреди от нарушение на права по Конвенцията. Поради това съдът не основава решението си на извод за доказана престъпна схема с участието на всички посочени лица, а на доказаните действия на прокурорските органи и на обективната им връзка с ограничаването на свободата на ищеца.

Такъв подход е необходим и поради изискването съдът да отдели доказаното от недоказаното. Доказани са образуването и развитието на наказателните производства, задържанията, липсата на значима процесуална активност в релевантни периоди, тежкото здравословно състояние, действията по връщане на парични средства и монети, пропуските в проверките при това връщане, настойчивостта за спешно произнасяне и обвързаността на действията по отмяна на запора върху дружествените дялове на ищеца в „Изамет 1991“ ООД с възможността за отчуждаване им, краткият срок между

подписването на документите по прехвърлянето на тези дялове от страна на ищеца в болницата на 20.03.2020г. и поддържаното от прокуратурата становище за отмяна на запора в заседанието на 03.04.2020г., както и отделянето на обвинение в отделно производство, въз основа на което е предприето второто задържане, и в следствие обединяването на обвиненията.

Не са доказани обаче в пълния им обем твърденията за физическо насилие, за пряко участие на всяко сочено лице във всеки етап от процеса и за конкретна предварително формулирана престъпна договореност. Това разграничение не отслабва извода за нарушение на чл. 5 във връзка с чл. 18 КЗПЧОС, а го прави по-устойчив, защото го поставя върху проверими факти, а не върху недоказани предположения.

По отношение на исковете по чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ съдът намира, че същите не са доказани. Ищецът твърди нарушение на правата по чл. 5, § 2 от Конвенцията, като поддържа, че не е бил уведомен на разбираем език за основанията на ареста и за обвиненията срещу него. От доказателствата обаче се установява, че на ищеца са били съставени и предявени постановления за привличане като обвиняем, че са били постановени актове за задържането му и че в съдебните производства по мерките за неотклонение той е участвал чрез защитници, които са развили конкретни възражения срещу обвиненията, срещу обоснованото предположение и срещу целта на производството. Това показва, че ищецът и неговите защитници са били в състояние да разберат фактичката и правната рамка на обвиненията в достатъчна степен, за да ги оспорят. Съдът отчита, че обвинителната конструкция е била широка, че е включвала сложни фактически твърдения и че част от квалификациите са били спорни. Това обаче не е равнозначно на нарушение на чл. 5, § 2. Тази разпоредба изисква лицето да бъде информирано за съществените фактически и правни основания на ареста, за да може да го оспори. Тя не изисква още в първоначалния момент обвинението да бъде изложено с пълнотата на обвинителен акт, нито гарантира основателността на обвинението.

В настоящия случай самият факт, че защитата е развила конкретна теза за липса на обосновано подозрение, за частноправен характер на спора и за скрита цел на производството, показва, че информацията е била достатъчна за ефективно оспорване на задържането. Поради това не се установява

самостоятелно нарушение на чл. 5, § 2 и искът по чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ следва да бъде отхвърлен.

Неоснователни са и исковете по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с твърдените нарушения на Директива 2012/13/ЕС. За ангажиране на отговорността на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз е необходимо да бъде доказано наличие на конкретна правна норма, предоставяща права на частноправни субекти, достатъчно съществено нарушение на тази норма и пряка причинна връзка между нарушението и вредите. В случая ищецът се позовава на липса на информация относно обвинението, липса на декларация за права и липса на достатъчно подробности за фактическите основания на задържането. Събраните доказателства не установяват обаче тези твърдения в степен, която да обоснове достатъчно съществено нарушение. От материалите по делото се установява, че ищецът е бил представляван от адвокати, че са подавани жалби, искания и възражения, че е било оспорвано както обосноваването предположение, така и необходимостта от задържане, и че защитата е поставяла конкретни фактически въпроси пред наказателните съдилища.

Това изключва извод, че липсата или недостатъчността на информацията е довела до практическа невъзможност за упражняване на защита. Дори да са съществували отделни непълноти в начина на разясняване на правата или в съдържанието на предоставените документи, не се установява те да са достигнали степен на достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз и да са причинили самостоятелни неимуществени вреди, различни от вече отчетените при нарушението на чл. 5 във връзка с чл. 18.

По същите съображения следва да бъдат отхвърлени и исковете по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с Директива 2013/48/ЕС. Ищецът твърди, че условията на задържане и здравословното му състояние са пречатвали възможността му да упражнява правото си на защита чрез адвокат. По делото обаче не е доказано той да е бил лишен от достъп до адвокат или че срещите с адвокатите са били ограничени по начин, който да съставлява достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС. Напротив, материалите сочат активно участие на защитници в производствата по мерките, подаване на жалби и правене на доказателствени искания, включително във връзка със здравословното състояние. Трудностите, произтичащи от задържането и

болничното лечение, безспорно са увеличили страданието на ищеца, но те не доказват отделно нарушение на правото на достъп до адвокат в смисъла на посочената директива.

Исковете по чл. 2, ал. 1, т. 8 ЗОДОВ също са недоказани. Нормата предполага установено нарушение, извършено чрез разгласяване на материали по разследването в нарушение на презумпцията за невинност или чрез публично изявление, в което обвиняемият е представен като виновен. По делото има данни за публичност на случая и за медийно разгласяване на факти около наказателното производство, включително чрез журналистически материали и публични изявления, но не всяко разгласяване или публично обсъждане попада в обхвата на тази разпоредба. Следва да се установи конкретен орган на досъдебното производство, конкретно съдържание на изявлението или разгласения материал, нарушение на презумпцията за невинност и причинна връзка с претърпените вреди. В настоящия случай доказателствата не установяват по надлежния ред конкретно публично изявление на орган на досъдебното производство, с което ищецът да е представен като виновен по начин, който ангажира отговорността на ответника по този специален състав.

Публичността на делото и неблагоприятният медиен ефект са отчетими при преценка на общото психическо въздействие на наказателното преследване, но не заместват доказването на състава по чл. 2, ал. 1, т. 8 ЗОДОВ. Поради това исковете в тази част следва да бъдат отхвърлени.

Относно исковете по чл.86 ЗЗД:

Съдът намира, че върху присъденото обезщетение следва да се присъди законна лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба – 29.12.2022 г., а исканията за присъждане на обезщетение за забава за предходни периоди следва да бъдат отхвърлени. В конкретния случай отговорността на ответника не се основава на отменен като незаконосъобразен процесуален акт, нито на оправдателна присъда или прекратяване на наказателното производство поради липса на престъпление, а на установеното в рамките на настоящото производство нарушение на чл. 5 §§ 1 и 3 във връзка с чл. 18 КЗПЧОС, изведено чрез цялостна преценка на институционалното поведение на органите на прокуратурата, на съвкупността от преките и косвените доказателства и на действителната цел, с която е било използвано

ограничаването на свободата на ищеца. До този момент процесуалните актове, въз основа на които е било осъществено задържането, са били формално валидни и съдебно потвърждавани, като липсва предварително установен по надлежния ред акт, от който да произтича противоправността на поведението на ответника. При това положение вземането за обезщетение не може да се приеме за изискуемо преди сезирането на съда с конкретната претенция, тъй като едва в настоящото производство се формира изводът, че ограничаването на свободата е било използвано за цел, различна от допустимата по Конвенцията. Предвид изложеното, исконите по чл.86 ЗЗД следва да бъдат отхвърлени изцяло.

По разноските:

Ищецът е представил доказателства за сторени разноски в настоящото производство в размер на 48 330 лева, от които 48 000 лева – платено адвокатско възнаграждение с ДДС. Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът намира възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение за неоснователно. При съобразяване на материалния интерес по делото, ориентировъчният размер по чл. 7, ал. 2, т. 8 НВАР значително надхвърля заплатеното възнаграждение, доколкото при интерес над 10 000 000 лв. възнаграждението се формира от 174 650 лв. плюс 0,6 % за горницата над 10 000 000 лв., или в случая - 225 988, 56 лева. Макар след решението на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 съдът да не е обвързан механично от минималните размери по Наредбата и да следва самостоятелно да прецени необходимостта и разумността на разноските, тези размери могат да служат като ориентир при преценката по чл. 78, ал. 5 ГПК. В конкретния случай заплатеното възнаграждение е не само значително под този ориентировъчен размер, но и съответства на фактическата и правна сложност на спора, големия обем писмени доказателства, необходимостта от анализ на множество наказателни, медицински, търговски и конвенционни въпроси, проведените съдебни заседания, събраните експертизи и доказателствени искания, както и на значителния процесуален обем на защитата. Поради това съдът приема, че уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение не надхвърля разумните граници на необходимите разноски за защита по делото и не следва да бъде намалявано поради прекомерност.

На ищеца следва да се присъди сумата 509,39 лева /260,45 евро/, съразмерно с уважената част от исковете.

Воден от горното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. Витоша №2, да плати на **Я. И. З.** ЕГН *****, гр. София, ж.к. „Гео Милев“, ул. *****, сумите:

- **195 583 лева /100 000 евро/** - обезщетение за неимуществени вреди на основание чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 18, във връзка с чл. 5 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, претърпени в периодите 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г. и 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 29.12.2022г. до плащането, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата над 195 583 лева до предявения размер от 2 395 680 лв. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г., както и относно сумата 1 324 320 лв. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- **509,39 лева /260,45 евро/** - разноски, съразмерно с уважената част от исковете.

ОТХВЪРЛЯ предявените икове от **Я. И. З.** ЕГН *****, гр. София, ж.к. „Гео Милев“, ул. *****, срещу **Прокуратурата на Република България**, гр. София, бул. Витоша №2, както следва:

- иск по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, § 1, б. „с“ от Конвенцията за сумата 4 000 000 лв. за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- иск по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, § 1, б. „с“ от Конвенцията за сумата 2 000 000 лв. за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- иск по чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, §§ 2 – 4 от

Конвенцията за сумата 40 000 лв. за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- иск по чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, §§ 2 – 4 от Конвенцията за сумата 40 000 лв. за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- иск по чл. 2в ЗОДОВ за нарушение на правото на ЕС във връзка с Директива 2012/13/ЕС за сумата 25 760 лв. за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- иск по чл. 2в ЗОДОВ за нарушение на правото на ЕС във връзка с Директива 2012/13/ЕС за сумата 14 240 лв. за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- иск по чл. 2в ЗОДОВ за нарушение на правото на ЕС във връзка с Директива 2013/48/ЕС за сумата 25 760 лв. за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- иск по чл. 2в ЗОДОВ за нарушение на правото на ЕС във връзка с Директива 2013/48/ЕС за сумата 14 240 лв. за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- иск по чл. 2, ал. 1, т. 8 ЗОДОВ във връзка с нарушение на презумпцията за невинност, съответно Директива 2016/343/ЕС, за сумата 77 280 лв. за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- иск по чл. 2, ал. 1, т. 8 ЗОДОВ във връзка с нарушение на презумпцията за невинност, съответно Директива 2016/343/ЕС, за сумата 42 720 лв. за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

-иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с твърдени нарушения на чл. 3 и при условията на евентуалност на чл. 2 от Конвенцията за сумата 2 576 000 лв. за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с твърдени нарушения на чл. 3 и при условията на евентуалност на чл. 2 от Конвенцията за сумата 1 424 000 лв. за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от **Я. И. З.** ЕГН *****, гр. София, ж.к.

„Гео Милев“, ул. *****, срещу **Прокуратурата на Република България**, гр. София, бул. Витоша №2, обективно съединени акцесорни иски по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за обезщетение за забава в общ размер на **4 556 438,87 лв.**, както следва:

- обезщетение за забава в размер на 835 826,14 лв. за периода 17.07.2019 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 18 от Конвенцията и чл. 5 от Конвенцията за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- обезщетение за забава в размер на 372 648,94 лв. за периода 16.03.2020 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 18 от Конвенцията и чл. 5 от Конвенцията за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- обезщетение за забава в размер на 1 395 555,55 лв. за периода 17.07.2019 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, § 1, б. „с“ от Конвенцията за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- обезщетение за забава в размер на 562 777,78 лв. за периода 16.03.2020 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, § 1, б. „с“ от Конвенцията за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- обезщетение за забава в размер на 13 955,55 лв. за периода 17.07.2019 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, §§ 2 – 4 от Конвенцията за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- обезщетение за забава в размер на 11 255,55 лв. за периода 16.03.2020 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ във връзка с чл. 5, §§ 2 – 4 от Конвенцията за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- обезщетение за забава в размер на 8 987,38 лв. за периода 17.07.2019 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с Директива 2012/13/ЕС за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- обезщетение за забава в размер на 4 006,98 лв. за периода 16.03.2020 г.

– 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с Директива 2012/13/ЕС за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- обезщетение за забава в размер на 8 987,38 лв. за периода 17.07.2019 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с Директива 2013/48/ЕС за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- обезщетение за забава в размер на 4 006,98 лв. за периода 16.03.2020 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с Директива 2013/48/ЕС за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- обезщетение за забава в размер на 26 962,14 лв. за периода 17.07.2019 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с Директива 2016/343/ЕС, вр. чл. 2, ал. 1, т. 8 ЗОДОВ, за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- обезщетение за забава в размер на 12 020,94 лв. за периода 16.03.2020 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с Директива 2016/343/ЕС, вр. чл. 2, ал. 1, т. 8 ЗОДОВ, за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.;

- обезщетение за забава в размер на 898 737,78 лв. за периода 17.07.2019 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с чл. 3 и евентуално чл. 2 от Конвенцията за периода 17.07.2019 г. – 14.11.2019 г. по ДП № 128/2019 г., пр. пр. № 1456/2019 г.;

- обезщетение за забава в размер на 400 697,78 лв. за периода 16.03.2020 г. – 23.12.2022 г. върху главния иск по чл. 2в ЗОДОВ във връзка с чл. 3 и евентуално чл. 2 от Конвенцията за периода 16.03.2020 г. – 22.05.2020 г. по ДП № 51/2020 г., пр. пр. № 566/2020 г.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба пред Софийски апелативен съд.

Съдия при Софийски градски съд: _____